

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 263

Club der Zelfmoordenaars

20 Cents
40 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM
Alleenvertegenwoordigere voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

DE CLUB DER ZELFMOORDENAARS.

HOOFDSTUK I.

Zonderlinge geruchten.

Omstreeks elf uur in den avond van den 21sten Maart hield een zeer fraaie automobiël voor een groot, monumentaal gebouw in de Fenchurchstreet te Londen stil.

Het gebouw maakte een eenigszins somberen indruk door den ouderdom en door de grijze kleur van de groote blokken steen waaruit het was opgetrokken, door de kleine vensters, en door de strenge lijnen van den voorgevel.

Toch bevatte dit gebouw de appartementen van een club die bij de gewone Londenaren bekend was onder den naam van „Race club”, onder welken officieelen naam zij was ingeschreven in de registers van alle vereenigingen, wier statuten de Koninklijke goedkeuring behoeven.

Niettemin deden er omtrent deze club, waarvan alleen zeer rijke Londenaren of Engelschen uit andere steden lid konden worden, zonderlinge geruchten de ronde, die ook op Scotland Yard, het beroemde hoofdbureau der Londensche politie, in zekeren zin belangstelling hadden gewekt.

Hoe deze geruchten in de wereld waren gekomen, wist niemand met zekerheid te vertellen, maar zij bleven er niet minder hardnekkig om.

Waarschijnlijk vonden zij aanleiding in de omstandigheid, dat er in de laatste zes maanden achtereenvolgens zes leden van de club waren overleden, en wel steeds op den 21ste van de maand, onder vrij geheim-

zinnige omstandigheden, waar omtrent echter niemand iets zekers wist mede te deelen.

Van minstens twee dezer leden stond het echter onomstootelijk vast, dat zij door zelfmoord een einde aan hun leven hadden gemaakt.

Van twee anderen wist men niet zeker of men met een moord of met een noodlottig ongeluk te doen had, en ten slotte waren de twee anderen spoorloos verdwenen.

Men geloofde algemeen dat ook zij overleden waren, daar zij in het geheel geen orde op hun zaken schenen te hebben.

De leden van deze „Race Club” schenen zich echter van al deze praatjes niets aan te trekken.

Zij gingen rustig hun gang, verteerden veel geld, maakten kostbare reizen, verwedden groote sommen op de renbanen, en hielden er een maitresse of meer op na, die hun ieder jaar een klein vermogen kostten.

Deze weelderige levenswijze van een aantal der leden ging zelfs zoo ver, dat men zich verbaasd afvroeg, hoe de jongelui en zelfs de rijperen van leeftijd aan de ontzaggelijke sommen kwamen, die hiervoor noodig waren.

Het was onder meer van algemeene bekendheid dat een lid van de „Race Club”, een jong mensch van drie-en-twintig jaar met een bleek, teringachtig gelaat wiens vader wel welgesteld, maar volstrekt geen Croesus was, zich een huis had laten bouwen, in een

der deffigste wijken van Londen, hetwelk een getrouwe afspiegeling was van het huis van een schatrijken patricier uit het oude Rome, en waarvan de bouw, naar men fluisterde, bijna honderdduizend pond sterling had gekost.

De kas van de Club was blijkbaar zeer goed voorzien, want de inrichting van het Clubgebouw was zeer kostbaar.

De beroemde kunstenaars waren uit alle hoeken der wereld ontboden, om dit uiterlijk zoo afstootende huis een streeling voor het oog te doen zijn.

De vloeren bestonden uit het kostbaarste houtsoort, en een befaamd kunstenaar uit Florence had de kostbare blokjes met oneindig geduld tot wase kunstwerken geschikt.

De wanden der vertrekken waren meerendeels met goudleder bekleed, en tot op manshoogte beschoten met mahoniehout, zachtglanzend rozenhout of marmer.

Hier en daar waren zij versierd met zeer oude wandtapijten, die ieder een fortuin gekost moesten hebben.

Deze waren afgewisseld met prachtige wapenrekken, waarin alle wapens ter wereld uit alle tijdperken prijkten.

De trappen bestonden uit het zuiverste Cararische marmer, met groote kosten uit de mijnen hierheen gebracht, en door een beeldhouwer van naam bewerkt.

In verschillende zalen rustte het oog met welgevalen op eenigen der schoonste staaltjes van de kunst van Rodin, Frankrijk's grooten beeldhouwer.

De wanden van een groote zaal, als ware het een museum, waren bedekt met schilderstukken van oude meesters.

Men vond er Rembrandt naast van Dijk, Jan Steen naast Rubens, en tal van Fransche en Engelsche schilders uit de eerste helft der zeventiende eeuw.

Een tweede zaal was op dezelfde wijze gewijd aan de hedendaagsche kunstenaars van het palet.

Men vond daar de uiting van het futurisme naast producten van het meest op de spits gedreven cubisme.

Op de eerste verdieping bevond zich de groote conversatiezaal.

In het midden stond een zeer lange, op zes zware pooten rustende tafel, bedekt met een groot aantal kranten en tijdschriften, afkomstig uit alle oorden ter wereld.

Gemakkelijke stoelen stonden overal verspreid.

Voor de ramen hingen zware, fluweelen gordijnen, en de vloer was bedekt met een Smyrna-tapijt uit een

stuk, dat niet minder dan vijfduizend pond had gekost.

Des avonds lieten de acht groote electrische kronen een zee van licht op de leestafel afstralen.

Het lidmaatschap van de „Race Club" alleen reeds kostte vijfhonderd pond per jaar, en het aantal leden bedroeg op het oogenblik waarop deze geschiedenis een aanvang neemt omstreeks honderdtwintig.

Men zeide algemeen dat het vrij lastig was in deze club geïntroduceerd te worden en nog veel moeilijker om tot lid te worden aangenomen.

En toch was er volstrekt niets bijzonders aan dit Genootschap, althans naar het uiterlijk.....

Men dineerde in de club, men soupeerde er, men kon er zelfs overnachten in een van de weelderig ingerichte logeerkamers, men kaartte er, men billartte er, men las er de laatste edities der bladen, en voorts wedde men er natuurlijk, anders ware de club geen Engelsche geweest!

Zoo op het oog week de „Race Club" dus volstrekt niet af van het meerendeel der andere inrichtingen van dien aard te Londen.

Nu en dan gaf het bestuur een partij in een daartoe uitsluitend bestemde, zeer groote zaal met een glimmenden parketvloer, die gemakkelijk eenige honderden menschen kon bevatten.

De genoodigden hadden toegang tot deze zaal, maar ook tot geen der andere vertrekken.

Er werd gedanst, men soupeerde in de naast gelegen eetzaal, en de gasten gingen weder naar huis, overtuigd dat hun gastheeren een paar duizend pond sterling hadden besteed, om aan hun gasten het beste en het zeldzaamste voor te zetten, wat er op culinair gebied te krijgen was.

Het was dan voor het gebouw van de „Race Club" dat op dien avond in Maart een prachtige, zeer groote auto stilhield.

Er stapte een jongeman uit van ongeveer dertigjarigen leeftijd, met een bleek smal gelaat, kleine roode vlekken op de wangen en groote buitengewoon schitterende oogen.

Hij was in avondtoilet gekleed, waarover hij een zwarte gummi regenjas droeg, want het weder was op dien eersten lentedag nog allesbehalve aantrekkelijk.

Hij scheen even in beraad te staan, of hij zou binnengaan of niet, raadpleegde zijn horloge, haalde de schouders op en wendde zich tot den chauffeur.

— Ga maar naar huis en slapen, James! Misschien blijf ik wel in de Club overnachten — ik weet nu niet

wat ik doe, — als ik echter terug kom, zal ik wel een huurauto nemen. Het wordt in ieder geval zoo laat dat je niet behoeft te wachten.

De chauffeur tikte even aan zijn pet, en haalde den gangwissel over.

De jongeman oogde het voertuig eenige oogenblikken na, scheen diep ergens over te denken, schudde zich, als iemand die een onaangename gedachte wil verdrijven en ging daarop de trap naar den ingang op.

Zooals gewoonlijk stonden de breede vleugeldeuren open, die bewaakt waren door den portier, die meestal

dicht bij deze deuren voor zijn loge een krant zat te lezen.

De man stond op zoodra hij de voetstappen van den naderenden bezoeker vernam en begaf zich snel naar een tusschendeur, die zich aan het einde van de groote vestibule bevond, die hij met een zwijgende buiging voor het Clublid opende.

Een vreemdeling zou zich wellicht verbaasd hebben dat de jonge man geen gebruik maakte van de prachtige statietrap die naar de vertrekken van de Club leidde, en die zich ter linkerzijde van de vestibule bevond...

HOOFDSTUK II.

De zwarte kogel.

Zoodra de bezoeker de deur achter zich hoorde sluiten, stond hij een oogenblik stil, schoof den hoogen hoed achter op het hoofd, wreef zich met de blanke smalle hand over het voorhoofd, en staarde in gedachten voor zich uit.

Toen scheen hij als uit een droom wakker te worden.

Hij keek even als verdwaasd om zich heen, als begreep hij niet waar hij zich bevond, en vervolgde toen snel zijn weg.

Hij bevond zich in een vrij breede, met marmeren platen bevloerde gang, welke, behalve de deur waardoor hij was binnengekomen, nog slechts een uitgang had — een vrij lage, fraai uit brons gedreven deur.

Voor deze deur stond de jonge man stil, nam een sleutel uit zijn zak, en tikte er zeven malen mee op het paneel, met kortere en langere tusschenpoozen.

Nauwelijks was het galmend geluid van de zeven slagen weggestorven, of de deur werd op een kier geopend.

Daarachter verscheen een gelaat, waarin twee spiedende oogen den bezoeker nauwkeurig opnamen.

Toen vroeg een stem:

- Uw naam?
- John Wilkie.
- Hoe lang zijt u lid van de Club?
- Een jaar!

— Kent gij de wetten?

— Ik ken ze!

— Treedt dan binnen!

De kier van de deur werd wijder, en John Wilkie, het lid van de „Race Club”, trad binnen en bevond zich nu in een klein vertrek, waarin zich geen enkel ander meubelstuk bevond dan een diepe leunstoel, blijkbaar bestemd voor den deurwachter en een groote spiegel van Venetiaansch glas, in een breede vergulde lijst gevat.

— Wilt gij niet eens in den spiegel zien? vroeg de deurwachter, terwijl hij zijn donkere oogen op het gelaat van den bezoeker vestigde.

— Ja, dat wil ik!

Wilkie zette zijn hoed af en trad langzaam tot vlak voor den spiegel.

Hij bekeek aandachtig zijn ingezonken wangen met de twee roode vlekken op de koonen, zijn spitsen neus, het kleine blonde snorretje, maar vooral de lichtblauwe oogen met hun wonderlijken glans.

Zoo stond hij wel een minuut of vijf doodstil.

Toen liet hij een droog kuchje hooren, glimlachte verachtelijk, haalde de schouders op, en wendde zich tot den ander met de vraag:

— Zie ik er uit als iemand die bevreesd is?

— Neen John Wilkie, op mijn eer, dat kan geen

waarheidlievend man van u zeggen! Uw gelaat is dat van iemand die zich naar een feest begeeft.

Wilkie stiet een kort lachje uit.

— Naar het feest van den dood! zeide hij op gedempten toon.

Weer maakte hij dezelfde, half automatische beweging met zijn hand over zijn voorhoofd en hernam toen, als iemand die een besluit heeft genomen:

— Open de deur voor mij!

De zonderlinge portier trad op een tweede deur toe, opende daarin een klein luikje en riep daardoor:

— Het lid John Wilkie verlangt toegang!

De deur draaide om haar hengsels, als door een onzichtbare hand geopend.

John Wilkie trad een tweede vertrek binnen, schaars verlicht door twee kleine olielampen.

Aanstands viel de deur achter hem dicht.

Er trad iemand op hem toe, gekleed in een keurig avondtoilet, die hem zonder een woord te spreken een wit zijden domino en een wit masker overhandigde.

Wilkie gaf zijn hoed en overjas over, trok de domino aan, bond zich het witte masker voor, en trok de kap van het wit zijden gewaad over zijn hoofd.

Toen zeide hij op zachten toon:

— Ik ben gereed!

De zwijgende man trok aan een koord, waardoor een soort schuif in een der hoeken van het vertrek omhoog ging.

Vaag was in het gat het begin zichtbaar van een steenen trap, die naar omlaag voerde.

Wilkie knikte de ander even toe, bukte zich en zette zijn voet op de bovenste treden van de trap.

Aanstands werd het helder licht om hem heen, terwijl de schuif achter hem toeviel.

Hij begon de trap af te dalen, die hem in een smalle, kille gang bracht, waar het zoo stil was als in een grafkelder.

Wilkie liep deze gang geheel ten einde, en hield ten slotte stil voor twee breede vleugeldeuren, die eveneens uit brons waren vervaardigd.

Hij moest zich op dit oogenblik ongeveer twaalf meter onder den beganen grond bevinden.

Wederom tikte hij op dezelfde eigenaardige wijze, zeven malen op een der deuren.

Aanstands draaiden zij langzaam open.

Wilkie stond nu op den drempel van een groot vertrek bijna zuiver vierkant, waar een eigenaardige blauwachtige schemering scheen te hangen, veroor-

zaakt door het licht van een viertal kronen, die allen van blauw glas voorzien waren.

Het vertrek maakte voor het overige een zeer somberen indruk, hetgeen veroorzaakt werd doordat de vier wanden bespannen waren met rouwfloers, waarop zilveren tranen geborduurd waren, afgewisseld met gekruiste doodsbeenderen.

In het midden van het vertrek waren zestien rijen stoelen geplaatst ieder van tien stuks.

Bijna al deze stoelen waren reeds bezet met leden, die zich in uiterlijk volstrekt niet onderscheidden van John Wilkie, zij allen droegen witte domino's en hadden witte maskers voor.

Zij zaten daar zwijgend, en het was alsof zelfs hun ademhaling had opgehouden.

Tegenover de eerste rij stoelen, op een soort verhooging, had het bestuur, dat uit zeven personen bestond, plaats genomen.

De bestuurstafel had echter een zeer eigenaardigen angstwekkenden vorm; zij bestond uit een groote doorkist, op schragen geplaatst, en met een rouwkleed overdekt.

Ook de bestuursleden droegen een witte domino, maar zij waren niet gemaskerd.

Voor den president, een man met een somber gelaat, die buitengewoon veel op den hertog van Alva geleek, stond een hooge koperen vaas, en aan weerszijden daarvan was op het dofzwarte kleed een doodskop neergelegd.

Vijf leden van het bestuur zaten achter de kist, de twee overigen ieder aan het uiteinde.

Ook zij zwegen, en zoo heerschte er in het groote vertrek een angstaanjagende stilte.

Zelfs het leven van de hoofdstad kon tot dit somber keldergewelf onmogelijk doordringen.

John Wilkie zocht een leegen stoel op, nam plaats en bleef met gekruiste armen stil zitten.

Nog enkele malen werden de deuren geopend op het afgesproken sein, totdat alle honderdzestig stoelen bezet waren.

De voorzitter wierp een blik op een klok die aan het tegenoverliggende einde van de zaal was aangebracht, en wier eentonig getik het eenige geluid was geweest, dat de stilte verbroken had.

Het was juist middernacht.

Hij stond langzaam op, liet zijn blikken over de honderdzestig witte gedaanten aan zijn voeten wijden en begon toen met een stem, die een zachten omfloersten klank had:

— Geachte medeleden! Wederom is de 21ste dag van de maand aangebroken. En zoo kwamen wij dan weder bijeen om ook ditmaal het lot te laten beslissen, wie onzer dit aardse tranendal vrijwillig zal verlaten!

Hij zweeg een oogenblik, als om den indruk van zijn woorden na te gaan.

Niemand bewoog zich echter en zelfs geen zucht liet zich hooren.

Door de gaten van de witte maskers waren aller oogen op den spreker gevestigd, strak en zonder ophouden.

— Gij kent de regels, zoo vervolgde de voorzitter, maar niettemin is het mijn plicht u, wegens den ernst van dit oogenblik, nogmaals het volgende artikel uit onze geheime statuten voor te lezen!

Hij nam een klein, in vuurrood leder gebonden boekje uit den zak van zijn domino, sloeg het open en las het volgende voor:

„Artikel 3. Alle leden hebben een duuren eed gezworen, dat zij zich zullen houden aan de bepalingen, en wie zijn eed breekt, zal zwaar gestraft worden. Het lid, door het lot aangewezen om vrijwillig den dood in te gaan, zal zich aan dit lot, dat hij geheel uit vrijen

wil aanvaard heeft, niet mogen of kunnen onttrekken. Het Genootschap beschikt over middelen, die het in staat stellen, alle meenedigen overal te achterhalen en te dwingen, hun eed alsnog gestand te doen.”

De voorzitter klapte het boekje dicht, en liet het weder in zijn zak glijden.

Toen vervolgde hij:

— In deze koperen vaas bevinden zich honderdzestig ivoren kogels, volkomen aan elkander gelijk, in vorm en grootte — maar een dier kogels is zwart! Gij zult een voor een voor onze bestuurstafel verschijnen, te beginnen met dengeen die den vorigen keer het laatst de hand in deze vaas heeft gestoken, en zoo vervolgens naar het rangnummer hetwelk gij op de ledenlijst inneemt — een lijst die iedere maand weliswaar met een nummer vermindert, maar waarbij ook iedere maand minstens een nummer bijkomt. Gij zult dan moeten kiezen — en wie den zwarten kogel trekt, moet binnen vierentwintig uur hebben opgehouden te leven en, volgens de statuten, zijn geheele vermogen hebben vermaakt aan onze Club, opdat de overlevende leden het leven dat hun nog rest, zoo intens mogelijk kunnen genieten!

HOOFDSTUK III.

Het noodlot spreekt.

Een zacht, dof gemompel was het eenige antwoord op deze toespraak.

Iedereen scheen onder den indruk te zijn van den vreeselijken ernst van het oogenblik.

Het volgend half uur zou beslist hebben over het leven van een der honderdzestig man, die in deze zaal verzameld waren!

Het bestuurslid, dat naast den voorzitter gezeten was, zocht eenigen tijd in een klein register en riep toen:

— Numero veertien begint.

Heel achter in de zaal stond een der witte mannen op, en wankelde naar voren.

Hij greep zich met beide handen vast aan de leuningen van het kleine trapje dat naar het podium voerde

en steunde toen met beide handen op den deksel van de doodkist, die als bestuurstafel diende.

— Laat uw geopende hand zien! beval de voorzitter.

De man stak een sidderende hand uit, om te laten zien, dat hij geen witten kogel in de palm verborgen hield.

— Kies nu! vervolgde de voorzitter, en dat het lot u hand besture!

De ander scheen een oogenblik te aarzelen.

De monding van de vaas was zoo nauw en zij was zoo hoog geplaatst, dat hij onmogelijk den inhoud kon zien.

Toen scheen hij een wanhopig besluit te nemen.

Met een snel gebaar stak hij de hand in de vaas,

greep een der kogels, en trok haar gesloten weer terug.

— Laat den kogel tusschen uw vingers aan mijn medeleden zien! liet weder de bevelende stem van den voorzitter zich hooren.

De man had al aanstonds zijn hand geopend en daarin den witten kogel gezien.

En die ongelukkige, die ongeneeslijk ziek was, en binnen het jaar toch onherroepelijk zou moeten sterven, liet een schorren kreet van vreugde hooren, nu het Noodlot hem nog een maand langer leven liet!

Hij stak den kogel tusschen de uitgespreide vingers van de rechterhand omhoog, zoodat iedereen kon zien, dat hij den dood ontsnapt was.

Daarop legde hij hem neder in een kleine schaal die voor een der bestuursleden was geplaatst en waarin hij met een rinkelend geluid neerviel.

Langs een tweede trapje begaf Watt — zoo was de naam van dezen man — zich weder naar zijn plaats terug, en te gelijkertijd riep het bestuurslid, dat naast den voorzitter zat, met zijn omfloersde stem:

— Numero 15!

Op de tweede rij stond een zeer zwaarlijvig man op, die met vaste schreden, zonder een oogenblik te aarzelen, naar het trapje liep, zonder zich te bedenken de hand in de vaas stak, er een kogel uitgreep en dien liet zien.

Het was een witte!

Met een licht schouderophalen, alsof hij de zaak in het geheel niet de moeite waard achtte, begaf hij zich weder naar zijn plaats.

Een derde nummer werd afgeroepen, en een derde lid liep met gebogen hoofd het trapje op, stond voor de vaas stil, deed een greep die zijn levensdraad zou kunnen afsnijden, trok een witten kogel en daalde het trapje weder af.

En zoo volgden allen achter elkander.

Sommigen legden groote vrees aan den dag, maar verreweg de meesten gedroegen zich zeer kalm, en waren blijkbaar volkomen onverschillig voor het lot dat hen wachtte.

Dat waren dezulken, die in gedachte reeds afscheid van het leven hadden genomen en wie het volmaakt onverschillig was of zij een maand vroeger of later zouden sterven.

Reeds hadden honderd leden den tocht naar de verhooging ondernomen en een kogel uit de vaas genomen.

Voor de overigen werd de kans dus telkens grooter dat zij den noodlottigen kogel zouden treffen.

Men hoorde in de sombere zaal niets anders dan de eentonige stem van het bestuurslid dat de nummers afriep, de voetstappen van de opgeroepenen, gedempt door het zwarte kleed op den vloer, het tikken der ivoeren ballen tegen elkander en het rinkelend geluid hetwelk de schaal maakte, als de bevrijdende kogel er in neerviel.

Toen klonk het opnieuw door de zaal:

— Numero 117!

Een blijkbaar nog jonge man stond op, alsof hij plotseling uit een droom wakker schrikte.

Hij bracht de hand aan het voorhoofd met een automatische beweging, en schreed daarop langzaam tusschen de rijen door en vervolgens langs het smalle wandelpad terzijde van de stoelen naar het podium.

Langzaam beklom hij het trapje en stond voor de noodlottige vaas stil.

Hij stak er de hand in, na even gearzeld te hebben, scheen langen tijd te zoeken, alsof dit eenig nut kon hebben, en trok toen plotseling de hand weder terug.

Toen opende hij haar — en zijn blikken bleven met een waanzinnige uitdrukking gevestigd op het kleine voorwerp dat daar in zijn handpalm lag.

Het was de zwarte kogel!

Wel bijna een halve minuut bleef de man in dezelfde houding staan.

Toen beval het bestuurslid kortaf:

— Laat den kogel aan de geachte vergadering zien, numero 117!

Langzaam ging de hand van den jongen man omhoog, en tusschen twee vingers glansde dof de zwarte kogel.

Het was alsof er een zucht van verlichting door de geheele zaal ging.

Alle anderen waren zeker van minstens een maand levens, ten minste wanneer de Dood hen niet op een andere wijze achterhaalde.

Daar stond de man, die binnen vier-en-twintig uren — hij had er een zwaren eed op gedaan — uit dit leven zou scheiden.

Op dit oogenblik stonden alle zeven bestuursleden tegelijkertijd op.

Met een doffen slag viel de hamer van den voorzitter op het zwarte doodskleed.

— Het lot heeft gesproken — aan u is de beurt om uwe gelofte na te komen, vrijwillig den dood te zoeken, en uwe bezittingen, roerende, zoowel als onroerende, aan onze club te vermaken! Zijt gij van zins uwe gelofte te houden?

De man knikte langzaam eenige malen bevestigend met het hoofd.

— Zoo keer u dan om, leg uw wit gewaad af, ont doe u van uw masker, zoodat wij u kunnen herkennen en hul u in het gewaad van den dood.

Degeen die den zwarten kogel getrokken had, gehoorzaamde, liet de witte domino van zich afglijden en hulde zich in de zwarte toga, die een der bestuursleden hem had overhandigd.

Daarop deed hij zijn masker af, draaide zich weder om, en vertoonde aan de verzamelden een krijt wit gelaat.

Het was het gelaat van John Wilkie!

Het was nu doodstil in de zaal.

Aller oogen waren met een soort ziekelijke nieuwsgierigheid op den jongen man gevestigd, die zich slechts met moeite staande kon houden.

Zij allen wisten, dat hij binnen vier-en-twintig uren zou hebben opgehouden te leven, en dat door zijn dood het reeds geweldig groote vermogen van de club alweder aanzienlijk zou toenemen.

De voorzitter had een blik op de klok tegenover zich geworpen.

Hij wendde zich tot den jongen man en zeide op ernstigen, plechtigen toon:

— Het is thans twee uur in den nacht — morgenochtend twee uren zult gij uw woord gestand hebben gedaan. Ik hef hiermede de vergadering op!

Plotseling scheen het alsof er een geheel andere stemming over de vergadering kwam.

Slechts zeer weinigen schenen er zich om te bekommeren, dat daarginds een nog jonge man stond die overmorgen de zon niet meer zou zien opkomen.

Allen deden hun masker af, trokken de kappen van hun dominos terug en begonnen aanstonds druk met elkander te praten.

Hier en daar hoorde men zelfs lachen!

Wilkie was langzaam van de verhooging afgedaald.

En even langzaam schreed hij naar de deur.

Zijn zwarte domino vormde een sombere vlek temidden van de glanzend witte gewaden.

Daarop viel de deur achter hem dicht.....

Hij ging denzelfden weg weder terug, en werd in de kleine kamer ontvangen door den bewaarder van de garderobe, die hem, met een duister glimlach op de lippen, de zwarte domino afnam, waarvan hij de beteekenis maar al te goed kende, en hem overjas en hoed aanreikte.

De kleine bronzen deur opende zich weer voor hem,

en John Wilkie, de vrijwillig ter dood veroordeelde, stond weder in de gang die naar de vestibule leidde.

Hij was haar nog niet geheel ten einde geloopt of hij hoorde de bronzen deur weder opengaan en weder dichtvallen.

Een bitter glimlachje deed zijn bleeke lippen krullen.

Hij wist wel, wat dit beteekende: van nu af aan, tot aan de laatste minuut van zijn leven zou hij niet meer uit het oog worden verloren.

Schijnbaar niet opvallend, maar met de vasthoudendheid van een bulldog, zouden twee leden van de „Zelfmoordenaarsclub” hem op den voet volgen.

Voor het Clubgebouw stonden een paar huurauto's te wachten.

Wilkie riep een der chauffeurs zijn adres toe, en stapte in de auto.

Toen hij omstreeks vijf minuten gereden had, wierp hij een blik achter zich door het ruitje achter in den wand van de auto.

Op ongeveer vijftig meter afstand volgde een tweede huurauto.

Tien minuten later keek Wilkie nog eens.

De tweede auto was nu niet dichterbij gekomen, maar evenmin achterop geraakt.

Eindelijk hield het voertuig stil voor een niet groot, maar zeer fraai huis in de Parker Street, het eigendom van den jongen millionaire, waar hij woonde, in gezelschap van eenige mannelijke bedienden en een huishoudster.

Hij stapte uit, betaalde den chauffeur, liep door den kleinen voortuin, en opende de huisdeur met zijn sleutel, zonder links of rechts te zien, met gebogen hoofd, als in een droom.

Een slaperige bediende, die dicht bij den voet van de eikenhouten statietrap had zitten knikkebollen, kwam snel toelopen, om zijn meester van hoed en jas te ontdoen.

— Wat is dat nu, Hobson? — ben je nog op? vroeg Wilkie op afkeurenden toon. Waarom ben je niet naar bed gegaan?

— Ik wist niet of mijnheer nog verlangde te soupeeren, antwoordde de man.

Wilkie schudde het hoofd.

— Ik zal niet soupeeren, Hobson. Ga maar aanstonds naar bed! Ik wist niet dat ik zoo laat thuis zou komen, anders had ik je wel gewaarschuwd.

Waarschijnlijk was de bediende deze vriendelijkheid niet gewend, want hij keek zijn meester eenigszins verbaasd aan.

Toen hernam hij op onderdanigen toon:

— Mijnheer moet het mij niet ten kwade duiden, maar ik zou de opmerking willen maken, dat mijnheer buitengewoon bleek is!

— Het heeft niets te beduiden, Hobson — ik voel mij niet erg lekker, zeide Wilkie, met hetzelfde vage lachje op de lippen. Ga nu maar naar bed!

— Heeft mijnheer mij dan niet noodig bij het toilet?

— Neen zeg ik je immers! hernam de jonge man eenigszins ongeduldig.

— Dan zal ik mijnheer niet langer lastig vallen! Wantter wenscht mijnheer morgen gewekt te worden?

— Gewekt? Morgenochtend! herhaakte Wilkie als in een droom. Wel — ik geloof niet dat het noodig zal zijn mij te wekken! Ik weet het trouwens nog niet — en ga nu maar heen!

De bediende wierp zijn meester nog een verbaasden,

wat ontstelden blik toe en begon toen de trap te bestijgen.

Wilkie keek hem na, deed een paar stappen voorwaarts, alsof hij den man terug wilde roepen, scheen zich te bedenken en ging met gebogen hoofd eveneens de trap op.

Hij trad een zeer fraai gemeubeld werkvertrek binnen, schreed op den tast naar een der ramen, schoof het gordijn ter zijde, en drukte zijn voorhoofd tegen de ruiten.

Zijn blikken dwaalden onbestemd over de verlaten straat.

Aan de overzijde, in het licht van een lantaarn, zag hij twee heeren staan, die met elkander in gesprek schenen te zijn.

Zij rookten een sigaret, en schenen daar zoo maar toevallig te staan.....

HOOFDSTUK IV.

Raffles op het oorlogspad.

Den volgenden nacht omstreeks één uur maakten de Grootte Onbekende en zijn vriend Charly Brand zich voor een nachtelijke onderneming gereed in de villa in de Regentstreet, de verblijfplaats van John Raffles, die daar woonde, jaren lang reeds, en zonder dat oock maar een sterveling zijn ware identiteit gerdan had als Lord William Aberdeen, den bekenden philanthroop.

De twee mannen waren in avondtoilet gekleed, en wie hen daar had zien staan in hun keurig gesneden rokcostumes, vervaardigd bij den meest befaamden snijder van Londen, die zou onmogelijk hebben kunnen denken, dat zij dezelfde personen waren, naar wie Scotland Yard reeds jaren lang vruchteloos zocht, dat op het hoofd van een hunner zelfs een zeer hooge prijs gesteld was.

Het gelaat van den Grooten Onbekende had een vastberaden uitdrukking, en zijn groote grijze oogen schitterden van ondernemingslust.

Hij had zich een versche sigaret opgestoken, en knoopte zijn keurige, witte handschoenen dicht, den

hoogen hoed wat achteruit geschoven, de cape bevalilig over zijn breede schouders plooiend.

Charly was bezig eenige instrumenten, behoorende bij dezen nachtelijken tocht, in een klein valies van donker geel leder te pakken.

— Is alles nu gereed? vroeg Raffles.

— Ja — ik ben klaar.

— Op weg dan! Ik ben zeer benieuwd naar den inhoud van de brandkast van dien jeugdigen snuiter!

— Alle voorbereidselen zijn immers getroffen, Edward?

— Alles klopt als een bus!

— Is het ver hier vandaan?

— Een kwartier loopen hoogstens. Het weder is omgeslagen, en ofschoon het nieuwe maan is, en dus volgeslagen donker, is het toch een zeer fraaie nacht!

— Onze brave chauffeur zal dus niet van de partij zijn dit keer?

— Ik acht dat volkomen overbodig, want alles is zoo goed geregeld, en de vesting is zoo gemakkelijk te veroveren, dat alles van een leien dakje zal loopen.

Binnen een paar uren kunnen wij hier weder terug zijn.

— Op marsch dan en moge de God van den Handel en ook van de Dieven ons bijstaan, opdat wij kunnen offeren, aan een andere Godheid — namelijk Agartas! De armen en de ellendigen, de misdeelden en de hongrigen van Londen moeten er de vruchten van plukken.

Charly bevestigde de tasch aan een riem onder zijn cape, nam nog een tweede ter hand, en daarop verlieten de beide vrienden het slaapvertrek, waar al deze voorbereidselen genomen waren, nadat zij zich overtuigd hadden, dat hun revolvers, maskers en eenige andere onmisbare voorwerpen zich op de goede plaats bevonden.

Zij verlieten de villa, zooals gewoonlijk bij dergelijke ondernemingen, door de kleine poort in den muur, die zich over een groote lengte uitstreckte naast het fraaie uitgestrekte park, achter de villa.

Zij bevonden zich nu in een zeer stille zijstraat, aan de eene zijde begrensd door den parkmuur, aan den anderen kant door den blinden zijmuur van eenige heerenhuizen en de schier eindelooze, hooge schutting van een fabrieksgebouw.

Niemand zou ooit op de gedachte komen, in deze straat een voet te zetten.

De twee mannen kwamen dan ook niemand tegen en bereikten Regentstreet, welke deftige verkeersweg op dit uur bijna geheel verlaten was.

Zij stapten flink door, zonder zich echter te overhaasten.

Hun schreden richtten zich naar het West End, waar de rijke Londenaren hun woningen hebben.

Er was juist een kwartier verlopen, toen de beide mannen, zachtjes met elkander praattend over een onderwerp dat zelfs niet in verwijderd verband stond met hun gevaarlijke onderneming, de Parker Street bereikten.

De Parker Street behoort tot de oudste gedeelten van Londen en is tamelijk onregelmatig gebouwd, daar vele huizen zich nog in hun oorspronkelijken staat bevinden, terwijl anderen plaats hebben moeten maken voor meer moderne bouwwerken.

Ook maakt deze straat verscheidene zeer scherpe bochten.

Bij een dezer bochten stond Raffles stil, en wees met een korten hoofdknik in de richting van een klein maar fraai huis.

— Daar moeten wij zijn — dan is het huis van mijnheer John Wilkie!

— Dat met dien kleinen voortuin?

— Ja juist!

— Als ik het goed onthouden heb, dan gaan wij eenvoudig de voordeur in?

— Ja — ik heb een sleutel!

— Is alles nu ter ruste daarbinnen?

— Dat spreekt vanzelf! Ik heb de gewoonten van het jonge mensch nauwkeurig nagegaan! Hij is wat ziekelijk, en zijn levenswijze is vrij geregeld. De bedienden gaan steeds om twaalf uur naar bed, en menigmaal nog heel wat vroeger.

De twee vrienden waren zachtjes voort geloopt.

Maar plotseling stonden zij stil, en trokken zich terug in de schaduw van de rij boomen, die zich daar ter plaatse bevonden.

Hun scherp oor had het geluid van eentonige voetstappen opgevangen en zij hadden duidelijk kunnen onderscheiden, dat die voetstappen afkomstig waren van twee personen.

Hoogstwaarschijnlijk naderden daar twee patrouilleerende agenten.

— Laat ons zachtjes doorloopen, fluisterde Raffles — zij zullen wel aanstonds gepasseerd zijn!

De twee mannen vervolgden hun weg, steeds in de schaduw van de boomen.

Aan de overzijde van de straat, in de verte, naderden twee personen.

Maar het scherpe oog van Raffles had aanstonds ontdekt, dat het geen politieagenten waren, maar twee burgers, twee heeren in avondtoilet, die langzaam naderden.

Zij liepen echter door, maar keerden op hun schreden terug, met de handen op de rug, een sigaret rookend, en blijkbaar in een gesprek met elkander gewisseld.

Als Raffles verwacht mocht hebben, dat zij zich nu zouden verwijderen, dan zou hij bedrogen uitkomen.....

Want toen zij omstreeks veertig meter ver waren geloopt, maakten zij opnieuw rechtsomkeer en kwamen weder terug.

De beide vrienden wisselden een vragend en verbaasden blik met elkander.

— Wat heeft dat te beteekenen? mompelde Charly zachtjes.

— Dat mag je wel vragen, Charly! Ik krijg den indruk, alsof die beide heeren daar aan het schilderen zijn.

— En wel juist voor het huis, dat wij met een bezoek wilden vereeren, Edward!

— Ja, dat geloof ik ook — voor het huis van John Wilkie! liet Raffles er op volgen.

— Misschien komen zij hem afhalen, en wachten zij buiten op hem!

— Dat zou een zonderlinge manier van doen zijn! In beschaafde kringen laat men zijn vrienden toch op dit uur van den nacht niet buitenshuis wachten!

Bovendien is het geheel en al strijdig met de gewoonten van onzen jongen vriend. Op dit uur van den nacht gaat hij nooit uit, om zijn zwakke gezondheid te sparen! Kom eens mede — ik moet er het mijne van hebben.

Langzaam liepen de beide vrienden door, volkomen onhoorbaar met hun capes geheel dichtgeknoopt, zoodat men het wit van hun overhemden niet zou kunnen zien en door de schaduw verborgen.

Plotseling greep Raffles Charly bij den arm, en dwong hem tot stilstaan.

— Wat is er? vroeg de jonge man verrast.

— Kijk eens naar die twee mannen! Herken je hen niet?

Het gelaat van de twee heeren aan de overzijde werd thans bestraald door het licht van een electriche straat-lamp, en was duidelijk zichtbaar.

Nauwelijks had Charly er een blik op geworpen, of hij fluisterde verwonderd:

— De eene is Theodore Watt en de ander is Arthur Bryan — twee leden van de Windsor Club, die de groote eer heeft jou als vice-president te bezitten!

— Je hebt goed gezien, Charly — zij zijn het inderdaad! Maar voor den drommel! Wat voeren zij hier uit op dit oogenblik? Wat willen zij daar? Konden zij geen betere plaats en een beter tijdstip hebben uitgekozen om hun wandeling te houden?

— Een wandeling, Edward? Het heeft er meer van alsof zij daar op wacht staan!

Raffles wierp den jongen man een verwonderden blik toe.

— Op wacht staan? Maar waartoe in 's hemelsnaam? Dat is toch te dwaas om alleen te loopen!

Hij dacht een oogenblik na en vervolgde toen:

— Het komt er ook niet op aan wat de twee heeren hier uitvoeren, de hoofdzaak is dat zij hier in den weg loopen, zij versperren de voordeur!

— En het ergste is, dat zij volstrekt niet voornemens schijnen te zijn, hun wandeling zoo spoedig op te geven, hernam Charly. Is er geen andere toegangsweg?

Raffles maakte een gebaar van ongeduld.

— Die is er wel, maar het houdt ons op en het strookt niet met mijn veldtochtplan! Ik zal het de hee-

ren Watt en Bryan vroeg of laat inpeperen, dat ze mij op deze wijze, al lag het dan niet in hun voornemen, in mijn werk hebben bemoeilijkt.

Intusschen had het er allen schijn van, alsof de beide leden van de Windsorclub inderdaad voornemens waren, hun wandeling voort te zetten, die zeker eigenaardig mocht heeten op dat tijdstip en op die plek.

En het was duidelijk, dat zij wel degelijk een soort wacht betrokken voor het huis van John Wilkie.

De verbazing van de beide vrienden nam met de seconde toe.

— Zouden zij soms iets van je plannen vermoed hebben? vroeg Charly fluisterend.

Raffles haalde de schouders op.

— Wat een vraag, Charly! Als dat werkelijk zoo was, denk je dat zij daar dan ten aanschouwe van iedereen die deze straat passeert, met hun beidjes op schildwacht zouden staan? Het is te dwaas om alleen te loopen.

— Maar wat dan?

— Ja, wat dan! wat dan! herhaalde Raffles ongeduldig. Ik weet het evenmin als jij! Maar dit eene weet ik, dat wij nu wel verplicht zullen zijn, het huis aan de achterzijde binnen te dringen, want ik denk er geen oogenblik aan mijn onderneming te laten varen ten pleziere van deze heeren!

— Hoe komen wij daar?

— Door juist op deze plek de Parkerstreet over te steken, gindsche zijstraat in te gaan, en dan opnieuw een dwarsstraat te volgen, die ons bij den tuinmuur brengt!

— Is er geen waakhond?

— Jawel, maar het dier kent mij heel goed, en eet uit mijn hand! Het eenige onaangename is, dat wij over den muur moeten klimmen, en aldus onze kostelijke plunje moeten bevuilden! Nogmaals — ik zal het de heeren Watt en Bryan inpeperen.

Na deze opmerking gemaakt te hebben stak Raffles met snelle schreden de straat over, juist toen de beide genoemde leden van de Windsor-Club zich weder op hun hielen hadden omgekeerd en met de rege'maat van een klok hun wandeling hadden hervat.

Lang voor zij nogmaals zouden omkeeren, hadden Raffles en Charly de zijstraat bereikt.

Het was hier veel donkerder en volkomen stil.

Aan de linkerzijde bevond zich, op ongeveer tien meter van den hoek, een tamelijk lage tuinmuur.

In een ommezien zat Raffles boven op den muur, waarbij hij gebruik maakte van een uitstekenden steen.

Aan den anderen kant van den tuinmuur liet zich even een zwak gebrom hooren dat echter aanstonds weder verstomde, toen Raffles op fluisterenden toon eenige liefkoozende woorden had gesproken.

Het ergste was nu achter den rug — de waakhond had blijkbaar Raffles herkend en toonde niet den minsten lust om zich door blaffen te vermoeien.

Raffles wendde zich naar Charly om en fluisterde:

— Alles is voorloopig veilig — ik spring naar beneden — volg mij op dezelfde wijze.

Het volgende oogenblik was Raffles verdwenen.

Charly zette zijn voet op zijn beurt op de oneffenheid die Raffles tot steun had gediend en enkele seconden later stond hij naast zijn makker in de weeke aarde van een bloembed.

Zij bevonden zich nu vrij dicht tegen den achtergevel van het heerenhuis.

Dicht bij hen bevond zich het hondenhok, maar de bewoner, een groote waakhond, stond er kwispelstaartend voor.

Het was duidelijk dat hij Raffles aanstonds herkend had.

Raffles streefde het groote dier eenige malen achter den kop en bemoeide zich toen niet verder met hem.

Hij trad regelrecht op de deur toe, die zich in het midden van den gevel bevond en onderzoekt het slot op den tast.

— Niet veel zaaks, bromde hij zachtjes voor zich heen. Onze vriend Wilkie vertrouwt werkelijk wat al te veel op de goede hoedanigheden van zijn waakhond.

Onder het spreken had hij reeds een klein taschje te

voorschijn gehaald en daaruit eenige fijn vernikkelde instrumenten genomen.

Het duurde geen vijf minuten of hij had het slot van de deur, zonder eenig ander gerucht dan wat licht gekras, geopend.

Raffles duwde de deur behoedzaam verder open en wenkte Charly hem te volgen.

Zoodra hij de deur weder achter zich gesloten had ontstak Raffles zijn zaklantaarn, teneinde zich te kunnen oriënteren.

De deur bleek een vrij nauwe maar zeer lange gang af te sluiten, die blijkbaar rechtstreeks doorliep tot aan de vestibule van het huis.

Links en rechts voerden twee wenteltrappen naar de eerste verdieping, met een tusschenruimte van bijna tien meter.

Raffles liet een goedkeurend gebrom hooren.

— Wij zijn binnen de vesting, fluisterde hij, al zijn wij er niet binnengedrongen langs den koninklijken weg!

— De hoofdzaak is dat wij er zijn! meende Charly. Welke trap moeten wij op?

— Als ik mij niet vergis de tweede! antwoordde Raffles. Het komt er trouwens weinig op aan want zij zullen wel beiden naar de eerste verdieping voeren en daar weet ik den weg in het donker. Volg mij maar. Maar laat ons eerst onze maskers voordoelen.

De beide mannen bonden zich een zwart masker voor het gelaat en begaven zich vervolgens naar de wenteltrap, die zij zonder leven te maken begonnen te beklimmen.

HOOFDSTUK V.

Op den drempel van het graf.

Het licht van de electriche lantaarn teekende grillige schaduwen op den witten muur van het trappenhuis.

De beide mannen maakten zoo weinig gerucht, dat het was alsof daar twee geesten de trap bestegen.

Zij bereikten nu een tamelijk groot portaal van zeshoekigen vorm, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Raffles scheen een oogenblik na te denken en richtte toen zijn schreden naar een breede met een kostbaren looper bedekte gang, die op dit portaal ter hoogte van de wenteltrap uitkwam.

Hij gaf Charly een zwijgenden wenk, die hem vol vertrouwen volgde.

Hij wist wel dat Raffles zich niet zou vergissen!

Zonder op te houden liep Raffles door, met zijn lantaarn in de linkerhand, tot op een plek waar de gang zich kruiste.

Links en rechts van hen strekte zich nu een dwarsgang uit.

Raffles bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van Charly en fluisterde:

— Wij moeten nu links afslaan — de werkkamer waar de brandkast staat is de laatste aan onze rechterhand.

— Zij is dus aan de straat gelegen?

— Ja juist!

— Zeg eens even, Edward — zou dat feit misschien in verband kunnen staan met de omstandigheid, dat die twee heeren, Bryan en Watt, daar nog steeds voor de woning op en neer loopen?

Raffles wierp Charly een vragenden, verwonderden blik toe.

— Wat wil je daarmee zeggen? vroeg hij op fluisterenden toon. Je verbeeldt je toch hoop ik niet dat die eerwaarde leden van de Windsor-Club mijn collega's zijn?

— Maar wat voeren zij er dan uit? hernam Charly, enigszins ongerust.

Raffles trok ongeduldig de schouders op.

— Ik weet het niet, en om je de waarheid te zeggen is

het mij op dit oogenblik tamelijk onverschillig. Misschien zullen wij het dezer dagen wel uit hun eigen mond vernemen. Laten wij nu maar aan het werk gaan, want het zal zoo aanstonds twee uren slaan.

De twee vrienden gingen de dwarsgang eenige schreden in.

Maar plotseling stond Raffles stil, en greep Charly bij den arm.

— Wat is er? vroeg de jonge man, ontsteld door dit plotseling gebaar.

— Hoor je niets? vroeg Raffles fluisterend.

Charly deed nog een paar stappen vooruit en bleef toen in luisterende houding stilstaan.

Toen vernam hij een geluid dat hem ten zeerste verbaasde, en dat uit de werkkamer scheen te komen.

Het was de klank van voetstappen, zacht maar duidelijk waarneembaar, onophoudelijk, en zoo geregeld als een uurwerk.

Het was duidelijk dat daar binnen iemand onafgebroken heen en weer liep.

En de man die dit deed, scheen zachtjes in zichzelf te praten.

Maar hij praatte niet alleen — nu en dan scheen er een korte, droge snik uit zijn keel op te wellen.....

Toen hield dit geluid plotseling op.

Er werd een lade opengetrokken en met geraas weder dichtgeschoven.

Vervolgens leek het alsof er een stoel, blijkbaar een zwaar meubel, werd verschoven.

En ten slotte was alles stil.....

De beide mannen wierpen elkander een verwonderden blik toe.

Charly boog zich zoo dicht mogelijk naar Raffles over en fluisterde:

— Onze man is wakker — ik geloof dat het tijd is om beenen te maken!

Raffles antwoordde niet, maar ging, het licht van zijn lantaarn dempende, verder de gang in.

Een rossig lichtschijnsel liep als een gouden streep

over het linoleum waarmede de vloer van de gang hier bedekt was.

Dat schijnsel was blijkbaar afkomstig van het licht in de werkkamer, dat onder de deur doorscheen.

Raffles sloop nog dicht naderbij, als door een onweerstaanbare macht aangetrokken en wenkte Charly hem op den voet te volgen.

Nu stonden de beide vrienden voor de deur.

Raffles bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Wat hij daar zag, scheen hem vrij veel belangstelling in te boezemen, want hij bleef in dezelfde houding staan, wel vijf minuten lang.

Toen richtte Raffles zich eensklaps weder op, en tot zijn grenzeloze verbazing zag Charly, dat hij krachtig en nadrukkelijk op de deur klopte.

Daar binnen werd een gedempte kreet vernomen, en bijna op hetzelfde oogenblik draaide Raffles den knop van de deur om, en trad binnen, met een revolver in de vuist.

Ten zeerste verbaasd en nieuwsgierig volgde Charly hem, en wierp over den schouder heen een blik in het helder verlichte vertrek, dat zij zooeven waren binnengetreden.

Het was een zeer fraai en ruim vertrek, waaraan geen kosten noch moeite waren bespaard om het te maken tot een zeer aangenaam en weelderig verblijf.

Het vertrek bezat drie ramen, waarvoor zware bronskleurige gordijnen hingen.

Aan de wanden hingen fraaie schilderstukken, een zeer groote boekenkast nam een groot deel van een dezer wanden in, een monumentale haardstede, waarom heen een half dozijn stoelen waren gerangschikt, een sofa, eenige fraaie dierenvellen en ten slotte een zwart, massief schrijfbureau op een kleine verhooging voltooiden het meubilair.

Voor dat bureau, met krijtwit gelaat, met de groote holle oogen naar de deur gewend, stond een man.

Het was John Wilkie.

Hij was in avondtoilet gekleed.

In de rechterhand hield hij een revolver gekneld waarvan de loop zooeven tegen zijn slaap had gerust, en die hij thans langzaam liet zakken.

Op het tafelblad lagen eenige ter verzending gereed gemaakte brieven en een vel papier, dicht ineen geschreven, met het kleine krabbelige handschrift van den jongen, levensmoeden millionaire.

Nog zelden had Charly een gezicht gezien, waarop angst, vrees voor den dood — en tevens de sporen van

een ongeneeslijke kwaal, waarvoor geen kruid gewassen zou zijn, zoo duidelijk gegrift waren.

Wilkie had zijn revolver met een langzaam gebaar op het tafelblad laten zinken.

Hij staarde eenigen tijd onafgebroken en onbewegelijk naar de beide nachtelijke bezoekers, terwijl zijn bloedeloze lippen lichtelijk trilden, en er een flauwe, cirkelronde bios dicht onder de oogen op zijn magere wangen verscheen.

Hij maakte zijn strakke lippen met de tong nat en vroeg nauwelijks hoorbaar:

— Wie zijt gij?

Raffles deed een paar stappen naderbij, deed alsof hij zijn revolver monsterde en antwoordde toen op zachten hoffelijken toon:

— Wij zijn inbrekers, waarde heer Wilkie en wij kwamen hier om u te bestelen.

De jonge man liet zijn blikken van den een naar den ander dwalen.

— Gij spot? vroeg hij aarzelend.

— Kom, kom, waarde heer — wie zou er spotten op dit uur in den nacht — en onder omstandigheden als waarin wij u zooeven hebben aangetroffen!

— Wat meent gij? vroeg Wilkie schor.

— O, gij behoeft voor ons geen comédie te spelen — onze oogen zijn goed! Gij hebt zooeven zelfmoord willen plegen!

John Wilkie boog het hoofd.

Een smartelijke trek verscheen op zijn bleek gelaat.

Als onwillekeurig dwaalden zijn oogen naar de prachtige Sèvres-pendule, die op den geweldigen, marmeren schoorsteenmantel stond.

Het stond op die pendule zeven minuten voor twee...

Raffles had den blik gevolgd.

Plotseling, zonder een oogenblik te aarzelen, trad hij naar de schrijftafel en duwde den jongen man zachtjes ter zijde.

Voor deze er op bedacht was, nam hij een dichtbeschreven vel papier ter hand en liep het vlug door.

Toen wierp hij den jongen man een eigenaardigen blik toe, legde het vel weder neder, begaf zich snel naar een der vensters, opende het gordijn op een kier, en wierp een blik op straat.

Daarginder, op het trottoir voor het hek, liepen de twee leden van de Windsor Club, nog steeds rookende, nog steeds met elkander in gesprek, en nu en dan een steelschen blik werpend op het huis, dat zij schenen te bewaken.

Raffles volgde hen met de oogen totdat zij niet meer

zichtbaar waren door een vooruitstekenden vleugel van het huis.

Toen wendde hij zich tot Wilkie, en zeide haastig, op gedempten toon:

— Luister! Ik geloof, dat ik begin te begrijpen hoe de zaken staan — gij hadt u voor tweeën van het leven willen berooven.

Wilkie knikte bevestigend.

— Zoo is het, kwam het heesch over zijn lippen.

Raffles trad snel op het raam toe, en trok het voorzichtig eenige decimeter open.

Toen, voor de beide anderen beseften wat hij van plan was, greep hij de kleine revolver van het tafelblad, richtte het wapen naar een hoek van den vloer, dicht bij het half-geopende raam en haalde den trekker over.

Een korte, scherpe maar niet al te luide knal weerklonk

— Wat doet gij? riep Wilkie verschrikt uit.

— Ik zal u aanstonds de reden wel uitleggen! antwoordde Raffles haastig.

Hij liep naar de gangdeur, en draaide haar in slot.

Toen wendde hij zich weder tot den jongen millionair en vervolgde:

— Het is mogelijk, dat een uwer bedienden het schot toch nog gehoord heeft, al slapen zij op een tamelijk afgelegen plaats. Mocht een hunner inderdaad hierheen komen, dan zegt gij dat het niets te beteekenen heeft, dat gij wat laat gewerkt hebt, dat gij uw revolver hebt willen nazien, en dat het wapen bij ongeluk is afgegaan! En nog iets — tracht vooral geen alarm te maken, want ik versta op dat punt geen gekscheren.

De voorzorg was echter overbodig, want alles bleef stil in het groote huis.

De korte, droge knal van de kleine revolver was blijkbaar in de dienstbodenvertrekken niet vernomen.

Maar des te beter scheen hij op straat gehoord te zijn

Want toen Raffles opnieuw op het raam toetrad en door de kier van het gordijn loerde, zag hij hoe Watt en Bryan aan de overzijde van de straat stonden, en een naderende huurtauto wenkte.

De auto stond stil, de beide leden van de Windsor-Club stapten in en het voertuig reed snel weg.

Raffles liet de gordijnen weder dichtvallen.

Juist op dat oogenblik liet de pendule twee heldere slagen hooren.

Raffles liet de kleine revolver in zijn zak glijden, stak zijn eigen wapen op, strekte zich gemakkelijk in

een der clubstoelen uit en haalde zijn gouden sigarettenkoker te voorschijn.

Door de gaten van het masker waren zijn helder grijze oogen gedurende eenigen tijd onderzoekend op het gelaat van John Wilkie gevestigd die nog altijd, half versuft door de aandoeningen van het laatste uur tegen den rand van de schrijftafel rustte.

Raffles nam een sigaret uit den koker, stak haar aan, blies toen behagelijk een rookwolk uit, die hij met den blik volgde, toen zij kronkelend opsteeg naar het fraai beschilderde plafond, en begon toen:

— Ik moet u mijn verontschuldiging aanbieden, waarde heer Wilkie, dat mijn metgezel en ik gemaskerd blijven, maar dat gaat nu eenmaal niet anders. Wij beiden hebben redenen in overvloed om ons incognito te bewaren, want ik had reeds het genoeg en het voorrecht u mede te deelen, dat wij inbrekers zijn. Om duidelijker te zijn, zou ik hieraan willen toevoegen, dat wij het op gindsche brandkast voorzien hadden, en dat wij waarschijnlijk reeds bezig zouden zijn, onze krachten op haar deur te beproven, wanneer het — incident niet tusschenbeide ware gekomen, waarin gij de hoofdrol vervult.

Hij wachtte even om een nieuwen trek aan zijn sigaret te doen.

Wat Charly betreft — de goede jongen begreep van het voorval volstrekt niets.

Het was hem volkomen onverklaarbaar, waarom Raffles het raam had opengeschoven, waarom hij een revolverschot had gelost en wat thans zijn geheele houding te beteekenen had.

Maar spoedig zou het hem duidelijk genoeg worden. Wilkie had zwijgend toegeluisterd.

En nu liet hij zich in den zwaren stoel voor zijn schrijftafel vallen, bedekte zijn oogen met de hand en liet een drogen snik hooren.

— Het kan mij niets meer schelen, zeide hij op doffen toon. Ga gerust uw gang — in gindsche laden liggen de sleutels van mijn brandkast — ik zal u het nummer van het slot opgeven! Ik heb thans toch niets meer over dat geld te zeggen, want gij hebt in dat stuk papier daarginds kunnen lezen, dat ik mijn geheele vermogen, roerend zoowel als onroerend, vermaakt heb aan de Club der zelfmoordenaars, in de persoon van Jerubal Blackwater, den voorzitter van die Club!

Raffles liet een kort lachje hooren.

— Ik stel uw vriendelijkheid zeer op prijs, mijn waarde heer Wilkie, maar ik behoor tot een zeer eigenaardig soort inbrekers. Gij moet namelijk weten, dat ik mijn

beroep als een soort sport beschouw, dat ik er moeite voor wil doen, en dat ik niets ten geschenke wil krijgen. Bovendien vind ik het onvoegzaam, dat men geld afneemt van een man, die zoeven een poging heeft gedaan om een einde te maken aan zijn leven. Gij hebt nu waarlijk genoeg emoties doorleefd in korten tijd, en ik wil die niet vermeerderen, door op zulk een indelicatete wijze uw vermogen aan te spreken, zelfs al overweeg ik, dat gij voornemens waart het te vervreemden! Neen, mijnheer Wilkie, die brandkast is even veilig voor mij, dan alsof ik de zekerheid had, dat er zich geen penning in zou bevinden!

— Maar wat wilt gij dan eigenlijk? riep Wilkie uit, terwijl hij zijn wanhopig gelaat naar de beide gemaskeerde vreemdelingen ophief.

— Ik wil uw geschiedenis vernemen, mijnheer Wilkie, antwoordde Raffles eenvoudig. Zoeven zijn wij juist op tijd binnengekomen om u te beletten, een einde aan uw leven te maken, en ik geloof niet te ver te gaan, als ik zeg, dat wij thans wel eenig recht hebben, te vernemen, welke redenen u daartoe toch wel gebracht hebben!

Wilkie scheen te aarzelen.

Het was duidelijk aan zijn gelaat te zien, dat er een storm van gewaarwordingen in zijn borst was opgestoken.

Hij monsterde de beide mannen nogmaals met groote

aandacht en zeide toen aarzelend: — Gij ziet er uit als heeren van den allerbesten stand. Hoe komt het dat gij.....?

— Dat wij onze bezoeken op zulk een eigenaardigen tijd en met zulk een zonderling doel brengen? vulde Raffles den zin aan. Wel, dat is een geheele geschiedenis op zichzelf, zeker niet zonder belang, maar die thans te lang zou duren! Wellicht verneemt u haar later wel eens! Neem er voorloopig genoeg mede, dat ik u mijn naam noem — ik ben John Raffles, en dit is mijn trouwe metgezel!

Bij het hooren van den naam had Wilkie snel het hoofd opgeheven.

— De gentleman-inbreker? vroeg hij op ongeloofigen toon.

— Hij zelf, mijn waarde heer!

— Maar ik dacht dat Raffles een victie was!

— Dan hebt ge een dwaalbegrip gehuldigd. John Raffles is een man van vleesch en bloed, en hij zit op dit oogenblik tegenover u, begeerig om uit uw mond de reden te vernemen, die u er toe bracht, zoo jong nog en zoo rijk naar de revolver te grijpen!

— Gij zijt dus nieuwsgierig, mijnheer Raffles? vroeg Wilkie op scherpen toon.

— Nieuwsgierigheid moogt ge het niet noemen! antwoordde Raffles ernstig! Het is oprechte belangstelling — misschien kunnen wij beiden u wel helpen!

HOOFDSTUK VI.

De bekentenis

Wilkie schudde treurig het hoofd.

— Ik ben niet meer te helpen, mijnheer, en uw tuschenkomst is nutteloos geweest! zeide hij op doffen toon.

— Nutteloos? herhaalde Raffles. Die beide heeren, die daar als twee jakhalzen op hun prooi stonden te wachten tot gij uw woord zoudt hebben gehouden zijn toch immers vertrokken?

— En denkt gij soms, dat zij niet aanstonds zouden bemerken, dat ik hen bedrogen heb? hernam Wilkie op bitteren toon.

— En wat zou dat dan nog?

— Ik kan wel zien, dat gij niet op de hoogte zijt van de statuten van onze Club! riep Wilkie uit.

— Wat schrijven die statuten dan wel voor?

— Onder meer, dat de man, die door het lot is aangewezen, een eind aan zijn leven te maken, dit binnen vier-en-twintig uur moet hebben gedaan.

— En als hij dit niet doet?

— Dan neemt de Club zijn taak over!

— Maar als gij tegen uw zin de hand aan u zelf zoudt slaan — waarom neemt gij dan niet de vlucht? Gij zijt immers rijk genoeg om te kunnen gaan, waar het u behaagt?

Wilkie haalde de schouders op, met een half ongeduldig gebaar.

— Dat zou niets geven, mijnheer! De Club heeft overal haar vertakkingen. Overal zou ik door minstens twee leden worden nagereisd, al begaf ik mij naar den versten uithoek van de wereld! En ten slotte zouden zij mij wel weten te dwingen, mijn eed gestand te doen!

— Maar dan zijn die leden van de club der zelfmoordenaars, bloeddorstige schobbejakken! liet Charly zich ontvallen, die tot dusverre zwijgend had toegeluisterd.

— Daarin vergist ge u, mijnheer, zeide Wilkie kalm. Zij allen behooren tot de hoogste standen der Maatschappij op enkele uitzonderingen na. Zij beschouwen het echter voor den man die den zwarten kogel trok, als een eereplicht om zijn eed gestand te doen, en zij benemen hem het leven, dat hij niet vrijwillig wil geven,

met niet meer gewetenswroeging, dan u zou plagen, wanneer gij een vlieg zoudt doodslaan! Wij hebben ons nu eenmaal door een eed gebonden en degeen die hem verbreekt, staat buiten de wet!

Raffles schudde het hoofd.

— Gij moet het mij niet ten kwade duiden, mijnheer Wilkie, als ik u zeg, dat deze opvattingen niet de mijne zijn! Niemand heeft het recht te beschikken over het leven van een medemensch, en daarom acht ik ook de doodstraf de schandelijkste instelling die ooit door een menschelijk brein is uitgedacht — de doodstraf, en de oorlog! Trouwens verkrijgt deze jacht op meenedigen een zonderlingen bijsmaak door de omstandigheid dat al degenen, die uit het leven treden, alles wat zij bezitten aan de club vermaken! Wilt gij mij eens zeggen, waartoe dat dient?

— Het is eigenlijk een geheim, wat ik niet verraden mag, maar ik wil het u wel zeggen — dat geld is bestemd om aan de overlevenden, zolang zij nog van het leven kunnen genieten, de mogelijkheid te verschaffen zich in weelde te baden en zich ook de meest buitensporige genoegens te veroorloven! Bijvoorbeeld gaan velen, die bij hun leven hoogstens een vacantiereis naar Italië of Rusland konden betalen naar Klein-Azië, waar zij gedurende eenige maanden het leven van een Sultan uit „Duizend en een Nacht” leiden! Zij houden dan een harem, bewonen het schoonste paleis, bezitten een stoeterij — kortom, zij leven in een Oostersche pracht, waarvan men zich geen voorstelling kan vormen! Al het geërfde kapitaal wordt pondspoons-gewijze over de leden verdeeld en alleen de rente wordt vastgezet.

— Het is pure waanzin! mompelde Raffles in zichzelf. De man die zoo iets afschuwelijks bedacht heeft moet krankzinnig geweest zijn.

Daarop vervolgde hij luid:

— En nu hebt gij mij nog altijd niet geantwoord op de vraag, welke ik u zoeven gesteld heb. Ik wenschte gaarne een en ander te vernemen van de omstandig-

heden, welke er u toe gebracht hebben lid van deze sombere club te worden.

Wilkie scheen een oogenblik te aarzelen.

Toen hief hij het hoofd op als iemand die een besluit heeft genomen.

— Ik zie ook niet in, waarom gij het niet zoudt mogen weten — voor mij is het leven nu toch geëindigd, zeide hij op bitteren toon!

Hij keek een oogenblik strak naar het tafelblad, waarop de brieven lagen, welke hij geschreven had en hernam toen:

— De zaak is eigenlijk zeer eenvoudig. Ik ben lijdende aan een kwaal, waarvoor mij de geneesheeren reeds hebben opgegeven — toring. Ik heb nog slechts weinige jaren te leven — misschien nog wel veel minder. Eenige maanden geleden hoorde ik voor het eerst van het bestaan van de Club der zelfmoordenaars.

— Van wien, als ik vragen mag?

— Van haren voorzitter, Jerubal Blackwater. Hij wist hoe het met mij stond, en hij ried mij aan een sensatie te zoeken, die de laatste jaren van mijn leven althans nog eenigszins vermooien kon.

— En toen werd gij lid van de Club?

— Ja.

— En ging dat gemakkelijk?

— Neen, er werden integendeel vrij veel voorzorgs-gedaan naar de levensomstandigheden van de adspirant-leden en deze moeten van zoodanigen aard zijn, dat zij het voldoende verklaren, waarom het lid in spé het leven vaarwel wilde zeggen! Er zijn veel ongeneeslijk zieken onder de leden, en verder menschen die veel bedrogen zijn in hun liefde of die door een ongeneeslijke hypochondrie zijn aangetast, zoodat het leven voor hen alle waarde verloren had.

— Zijn er veel leden?

— Op het oogenblik zijn er honderdzestig! Iedere maand heeft er een loting plaats, waarbij degeen die den zwarten ivoeren kogel uit de vaas trekt zich verplicht, binnen vier-en-twintig uur een einde aan zijn leven te maken, en al zijn bezittingen aan de Club na te laten.

— En ter controleering krijgen de adspirant-zelfmoordenaars dan zeker steeds een lijfwacht mede? vroeg Raffles spottend.

— Zoo is het.

— Daarmee is dus de aanwezigheid van — twee heeren die ik wel ken, op dit zonderlinge uur van den

nacht voor uw woning verklaard. Ga nu voort wat ik u verzoeken mag.

— O, de rest is spoedig verteld! vervolgde Wilkie. Ik heb reeds vier welbekende Londenaren den dood zien ingaan, zonder een spier van hun gelaat te vertrekken, dat moet ik zeggen. Een hunner nam vergift in, een tweede verdronk zich, een derde schoot zich een kogel door het hoofd en de vierde, de minnaar van de schoone echtgenoot van een kapitein der Kurassiers, zocht twist met den man — die tusschen haakjes op tweehonderd pas afstand een aas uit een speelkaart schoot en liet zich in een duel door hem overhoop schieten. Men vond dat algemeen een zeer oorspronkelijke wijze om het leven vaarwel te zeggen.

Wilkie zweeg even, en staarde in gedachte voor zich uit.

Toen vervolgde hij:

— Gisteren was er weder een bijeenkomst. Een voor-gevoel zeide mij dat het mijn beurt zou zijn — en het bedroeg mij niet! Ik trok den zwarten kogel en mijn lot was bezegeld! Ik kreeg de zwarte toga aan, en van dat oogenblik af moest ik mij beschouwen als een ter dood veroordeelde. Maar toen braken er voor mij vreeselijke oogenblikken aan! Het is waar dat ik had afgedaan met het leven, hetwelk voor mij toch nog slechts eenige jaren zou duren — maar toen ik het mijzelf moest benemen — toen ontbrak mij de moed!

— Een zeer gewoon verschijnsel mompelde Raffles zachtjes.

— Iedere week, die ik nog te leven zou hebben, scheen mij waardevol en begeerlijk toe, nu ik binnen vier-en-twintig uren met eigen hand mijn levensdraad moest afsnijden! Ik wilde mij trachten te verzetten — ik werd laf — ik wilde vluchten!

— Maar dat was u zeker reeds onmogelijk? vroeg Raffles op zachten toon.

— Volkomen onmogelijk, mijnheer! Waar ik ook ging — steeds werd ik gevolgd door twee leden van de Club! Ik deed of ik hen niet zag, maar dat hielp mij weinig — ik wist maar al te goed dat zij er waren! In den schouwburg, op straat, op de omnibus, in de café's — overal volgden zij mij als mijn schaduw!

— Maar als gij Londen eens verlaten had dan zouden zij het u toch niet hebben kunnen beletten? deed Charly opmerken, die vol medelijden had geluisterd.

Wilkie schudde droevig het hoofd.

— Zij zouden het mij zoozeer niet belet hebben, mijnheer — zij zouden eenvoudig meegerisd zijn, zij zouden zich als bulhonden aan mij hebben vastge-

klampt, zoolang totdat ik mijn belofte zou hebben ingelost.

— Een aangenaam volkje, dat moet ik zeggen! bromde Raffles voor zich heen.

— Ik wist wel dat er geen ontkomen mogelijk was, mijnheer, vervolgde Wilkie, en ten slotte na een vreeselijken dag te hebben doorgebracht, maakte ik mijn testament op, schreef afscheidsbrieven aan mijn vrienden en maakte mij gereed mijn woord gestand te doen! Als gij vijf minuten later waart binnengekomen, zoudt gij hier slechts een lijk hebben gevonden.

Een siddering liep over het lichaam van den jongen man toen hij deze woorden uitsprak en hij wrong krampachtig de witte dunne vingers.

Raffles was opgestaan en kwam naar hem toe.

Hij legde hem de hand op de schouders en zeide op zachten, meewarigen toon: Gij hebt inderdaad vreeselijke oogenblikken doorleefd! Ik zegen het toeval dat mij hier tijdig deed binnentreden. Gij zijt nog jong, gij moogt de hoop op herstel nog niet laten varen, ondanks alle geneesheeren ter wereld, en zelfs al ware het zoo, dat gij zoudt moeten sterven voor er eenige jaren verlopen zijn dan zoudt gij toch nog niet het recht hebben, de hand aan u zelf te slaan. U twee achtervolgers zijn thans uw spoor bijster — pak spoedig uw koffers en ga op reis!

— En als een der leden van de Club mij bij toeval ontdekt? vroeg Wilkie op wanhopigen toon.

— Dan hebt gij niets anders te doen, dan mij te waarschuwen, als gij vrees koestert voor uw leven, en ik belof u, dat ik u wel in veiligheid zal weten te brengen!

De jongeman staarde Raffles verwonderd aan.

— Geloofst gij dat werkelijk? vroeg hij.

— Ik ben er bijna zeker van.

— Gij beschikt dus wel over een groote macht?

— Over een zeer groote macht, mijnheer Wilkie! Uw medeleden moeten zeer sterk zijn, als ze mij willen verslaan.

Met een onwillekeurig gebaar greep de jonge miljonair de handen van zijn zonderlingen bezoeker.

Op zijn bleeke wangen verscheen weer wat kleur, en zijn oogen schitterden.

— Ik dank u voor die woorden, mijnheer! riep hij uit. Maar — zoo vervolgde hij aarzelend, gij zult mij toch wel geen adres kunnen geven, waartoe ik mij wenden kan?

— Toch wel, mijnheer Wilkie, antwoordde Raffles glimlachend. Gij hebt u slechts te wenden tot een zekeren mijnheer Brown, een ontdekkingsreiziger, die slechts enkele dagen van het jaar hier te Londen vertoeft, in zijn woning in de Victoriastreet. Het nummer kan ik u tot mijn spijt niet opgeven, maar als gij mij noodig hebt of in gevaar verkeert, dan hebt gij niets anders te doen dan een telegram te zenden aan den portier van de Windsorclub, dan komt het stellig in handen van dien heer Brown!

— En denkt gij, dat die ontdekkingsreiziger mij uit de handen van mijn medeleden zou kunnen redden, in geval ik niet tijdig uit de voeten kom? vroeg Wilkie op weifelenden toon.

— Ja mijnheer Wilkie, daar ben ik zeker van, antwoordde Raffles.

HOOFDSTUK VII.

Raffles beraamt een plan.

Een oogenblik heerschte er stilzwijgen in het vertrek.

Raffles scheen in gedachten verzonken te zijn.

Blijkbaar zon hij op een of ander plan.

Plotseling trad hij op Wilkie toe en zeide:

— Gij kunt zeker, alvorens zoogenaamd uit dit leven te scheiden nog wel nieuwe leden introducereen?

Wilkie had verbaasd opgehoord.

— Wel zeker kan ik dat, zeide hij! Het is echter voor adspirant-leden voldoende als zij zich tot Blackwater wenden, met het verzoek om opname, want dat is een bewijs, dat een der leden hem in zijn vertrouwen heeft genomen, en hem van het bestaan der club op de hoogte heeft gebracht. Het staat dan aan het bestuur, onderzoek te doen naar de antecedenten van de adspirant-leden!

— En duurt dat lang?

— Dat hangt er van af! Als het bekende Londe-naars betreft niet meer dan een paar dagen. Voor Engelschen is de termijn ongeveer een week, voor zoover zij niet in Londen wonen, en voor vreemdelingen, die bij uitzondering ook lid kunnen worden, soms wel eens een of twee maanden, al naar gelang van het land waaruit zij geboortig zijn. Maar waarom vraagt gij dat?

— O, uit louter nieuwsgierigheid, antwoordde Raffles op luchtigen toon.

Hij had een snellen blik gewisseld met Charly, en hernam nu:

— Dat blijft dus afgesproken, mijn waarde heer Wilkie, gij vertrekt zoo spoedig mogelijk uit Londen, gij zijt rijk en gij kunt gaan waarheen gij wilt, al was het naar Afrika of Australie.

— Daar heeft echter onze Club ook zusterafdeelingen! riep Wilkie uit.

— Dat is zeker een bezwaar, antwoordde Raffles op ernstigen toon. Dan moet gij ergens heen zien te gaan, waar gij voorloopig veilig zijt. In ieder geval hebt gij al heel wat gewonnen, dat gij thans niet meer wordt gevolgd! Gij moet u den tijd ten nutte maken,

die er verloopt tusschen dit oogenblik en het tijdstip, waarop het voor uw beide bewakers duidelijk wordt, dat zij weliswaar een schot gehoord hebben, maar dat dit uw levensdraad niet heeft afgesneden. Zij zullen natuurlijk aanstonds de bladen doorlezen en argwaan scheppen als zij daarin niets vinden. Zorgt dus dat gij uit de voeten zijt, voor het zoover is!

— Ik beloof het u, mijnheer! riep Wilkie uit, terwijl hem de tranen van dankbaarheid in de oogen schoten, en hij nogmaals de hand van den Grooten Onbekende greep en die krachtig drukte.

— Dan blijft ons niet anders over, dan afscheid van u te nemen, en u onze verontschuldiging aan te bieden voor den last dien wij u veroorzaakt hebben, zeide Raffles, niet zonder een tikje ironie in zijn stem. En ik herhaal — mocht gij in angst of ongerustheid verkeeren, mocht gij iets verdachts zien — stuur dan onmiddellijk een telegram aan den portier van de Windsor-Club geadresseerd aan James Brown!

De beide vrienden waren opgestaan.

Zij hadden hun tassen ter hand genomen en maakten zich gereed om het vertrek te verlaten.

In het voorbijgaan wierp Raffles een blik van spijt op de prachtige brandkast, welke hij om zulk een zonderlinge reden ongemoeid had gelaten.

— Nu — misschien een later keer! mompelde hij zachtjes voor zich heen.

Op den drempel wendde hij zich nog eens om.

Zijn stem had een ernstigen klank toen hij vroeg:

— Gij belooft mij op uw eerewoord, mijnheer Wilkie, dat gij niet zult trachten, een eind aan uw leven te maken, maar dat gij moedig zult afwachten, wat het lot over u beslist?

— Ik beloof het u!

— Dan is het goed! Adieu — en haast u wat!

Het volgende oogenblik viel de deur achter Raffles en Charly dicht.

Zonder zich al te zeer te overhaasten liepen de beide vrienden de trap af, en verlieten het huis langs denzelfden weg, waarlangs zij het betreden hadden.

Zij overtuigden zich dat de weg veilig was, sprongen weer over den tuinmuur en liepen even later, alsof er niets was voorgevallen in de Parker Street nadat zij zich in de stille zijstraat van hun maskers ontdaan hadden.

Geruimen tijd bleef Raffles het stilzwijgen bewaren.

Eindelijk zeide hij op zachten toon:

— Ik geloof inderdaad niet, dat de arme jonge man, nu ik hem eens goed van dichtbij heb bekeken, veel langer dan een paar jaren te leven heeft. Maar evenmin kan ik het mij begrijpen, dat men zich, als men voor het overige jong en rijk is, vrijwillig van die paar jaren afstand doet! Ik ben nu maar blij, dat er van onze nachtelijke onderneming niets gekomen is, of liever dat zij anders is afgeloopen, dan wij ons hadden voorgesteld!

— Wat stond er in dat briefje? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Wel, het was een aanwijzing aan zijn notaris, om wat spoed te zetten achter de afwikkeling zijner nalatenschap.

— Hij zou dus werkelijk al een testament ten gunste van de Club der zelfmoordenaars hebben gemaakt?

— Daaraan kan geen twijfel bestaan! Voor zoover ik het begrijp moet ieder lid aanstonds de noodige maatregelen daartoe treffen.

— Maar waarom vroeg je eigenlijk of het moeilijk is om toegang tot die club te krijgen? Jij bent toch zeker niet van plan om er lid van te worden? vroeg Charly op spottenden toon.

— Toch wel, antwoordde Raffles kalm.

— Dat meen je niet! riep Charly verschrikt uit.

— In vollen ernst. Dat wil zeggen — ik meen het in ernst om er lid van te worden — maar het lidmaatschap zelf vat ik natuurlijk niet ernstig op!

— En wat is dan je doel als ik vragen mag? hernam Charly.

— Wel, het doel ligt nog al voor de hand! Ga toch eens na, hoe verbazend rijk die Club moet zijn. Charly! En al haar bezittingen heeft zij eigenlijk op een zeer immoreele wijze verkregen! Welk een prachtig veld ligt er voor ons braak!

— Maar een veld vol voetangels en klemmen, beste Edward.

— Die kan men ontwijken!

— Maar je kunt je toch niet opgeven als lord Aberdeen? ging Charly voort.

— Daarvan is natuurlijk geen sprake! hernam Raffles glimlachend. Lord Aberdeen verkeert in een uitnemenden gezondheidstoestand, God zij dank, hij is tamelijk welgesteld, nog vrije jongen — kortom hij heeft volstrekt geen reden om ontevreden te zijn met zijn bestaan — neen, wij zullen natuurlijk een anderen naam moeten aannemen en onzen Burgerlijken Stand moeten veranderen.

— Wij? vroeg Charly, een weinig ongerust.

— Natuurlijk! Je bent toch niet van plan om mij hier heel alleen voor te laten opkomen? vroeg Raffles op verontwaardigden toon. Ik ben er bepaald op gesteld dat je mij gezelschap houdt!

— Ik ben tot je dienst, Edward — op één voorwaarde!

— En die is?

— Dat je mij niet de rol van een vrouw laat vervullen.

— Daar bestaat volstrekt geen vrees voor, Charly, want ik geloof niet dat deze zonderlinge club damesleden aanneemt!

— Zooveel te beter! Wanneer zullen wij met deze grap beginnen?

— Zoo spoedig mogelijk! Je weet natuurlijk even goed als ik, dat Blackwater evenals Watt en Bryan lid is van de Windsor Club, en ik heb dus alle gelegenheid hen te spreken te krijgen!

— En in welke gedaante zullen wij ons aanmelden?

— Nu, als burgers uit Manchester bijvoorbeeld! Ik heb daar eenigen tijd gewoond als een zekere Baron Duffstone, die daar vrij wat bedienden had. De man was zeer rijk en hij had redenen te over om hem rijk te maken voor de zeis van Mageren Hein!

— Blackwater zal dus informaties naar je kunnen nemen?

— Zooveel hij maar verkiest! De vrienden van Baron Duffstone zullen hem zeggen dat er aan dien goeden man niets verbeurd is, en dat iedere seconde welke hij langer leeft, volkomen nutteloos verbruikt is. Duffstone was een van die mannen, van wie het er volstrekt niets toe doet, of zij leven of dood zijn!

— En ik?

— Ik introduceer je! Je wilt een einde aan je leven maken omdat je door je geneesheer bent opgegeven. Je hebt galstenen, Engelsche ziekte, een bochel of iets dergelijks ongeneeslijks! Ik laat je zelf de keus! Charly had een benauwd gezicht getrokken.

— Die bochel staat mij niet erg aan! kwam hij. Weet je niets anders?

— Ik noemde toch reeds wat op, mijn jongen? Maar zooals ik zeg — ik laat het geheel aan je zelf over. Vindt je bijvoorbeeld geelzucht interessanter of bijvoorbeeld kinderpokken, dan wil ik je niet beletten, die kwalen voor te wenden! Als het maar iets is, hetgeen je het verder leven tot een plaag maakt!

— Nu, dat is dan de grootste moeilijkheid niet! zeide Charly lachend. En als wij eenmaal lid zijn?

— Dan zal de rest van een leien dakje loopen! antwoordde Raffles. Wij zullen dan niets anders te doen hebben, dan de kat eens uit den boom te kijken, en onze mijnen te leggen! Het liefst zou ik een ceremonie meemaken, als waarvan onze vriend Wilkie ons zooveel een korte beschrijving gaf!

— En als jij of ik den zwarten kogel trekken? riep

Charly verschrikt uit.

— Dan doen wij of wij kleurenblind zijn, antwoordde Raffles bedaard.

— Daarmee zal men geen genoegen nemen!

— Dan slikken wij hem in! Wij zullen er ons wel uit weten te redden! Trouwens het lot zou al zeer bijzonder tegen ons zijn, als juist wij, die nog volstrekt geen lust gevoelen, dat aardse tranendal te verlaten, den zwarten kogel trekken!

— En wat doen wij tot dien tijd?

— Wel, leven zooals wij het gewoon waren! Men zal daarginds Baron Duffstone en zijn melancholischen vriend burggraaf Fitzbrooke weinig te zien krijgen — en onze zaak wordt op denzelfden voet voortgezet!

HOOFDSTUK VIII.

Raffles werkt zijn plannen uit.

Er waren drie weken verlopen sedert het nachtelijke avontuur van den Grooten Onbekende en zijn trouwen vriend Charly Brand.

Alles was naar wensch gegaan, en het had Raffles betrekkelijk weinig moeite gekost zichzelf en den gewaanden burggraaf Fitzbrooke als lid van de Club der Zelfmoordenaars te doen aannemen.

Beiden hadden zich uitstekend vermomd tot Jerubal Blackwater begeven, en deze in vertrouwen medegedeeld, dat zij op de hoogte waren van het bestaan der Club, waarvan hij het presidentschap bekleedde.

Zij gaven hem hun wensch te kennen om lid te worden, en moesten daarop aanstonds eenige vragen beantwoorden.

Merkwaardig genoeg, vroeg Jerubal Blackwater allereerst naar den staat van hun vermogen!

Pas daarna stelde hij belang in de reden, welke er hen toe gebracht had, lid van de Club te worden.

„Baron Duffstone” verklaarde dat hij tien redenen voor een had om een einde te maken aan een leven, dat hem ondragelijk was geworden, en „Burggraaf Fitzbrooke” had met een grafstem te kennen gegeven, dat hij er aan wanhoopde ooit de gevolgen te boven te ko-

men van de mazelen, waaraan hij op zijn zesde jaar geleden had, zoodat hem niets anders overbleef, dan in het koele graf rust te zoeken.

De heer Blackwater had verklaard, dat hij nader onderzoek moest doen, en daarop had Raffles hem naam en adres opgegeven van een aantal vrienden en kennissen te Manchester.

Blackwater had deze heeren aangeschreven, natuurlijk met verzwijging van de redenen, waarom hij deze informaties wenschte, en het antwoord scheen voor hen zoo gunstig uit te vallen, dat de beide adspirant-leden van de sinistere club twee weken nadien met eenige plechtigheid waren geïnstalleerd.

Tot dusverre was alles uitstekend gegaan, en de beide vrienden behoefden niets ander te doen, dan zich van tijd tot tijd te vertoonen in het Clubgebouw in de Fenchurchstreet, waar zij zeer weinig spraken, maar daarentegen buitengewoon veel whisky dronken.

Van John Wilkie hadden zij niets meer vernomen.

Het scheen dus dat de jonge millionair goed en wel Londen had verlaten.

En toch was het bijna zeker, dat het bestuur van de Club der Zelfmoordenaars moest weten, dat Wilkie zijn verplichting niet was nagekomen, daar anders

het bericht van zijn zelfmoord wel bekend zou zijn geworden.

Wilkie was niet de eerste de beste, hij was aan de Beurs zeer bekend, en natuurlijk zouden de bladen alle het bericht van het treurig ongeval hebben bevat.

Hoe het ook zij, voorloopig waren de leden van de naargeestige club zijn spoor bijster.

Zoo brak langzamerhand de 21ste van de maand weder aan, de dag waarop wederom een der leden van de Club der Zelfmoordenaars dit leven zou moeten verlaten.

Raffles en Charly maakten zich echter, zooals men wel begrijpen kan, volstrekt niet ongerust, want al hadden zij ieder een half dozijn zwarte kogels getrokken dan zouden zij er nog geen oogenblik aan denken, ten pleziere van Jerubal Blackwater en de zijnen naar beter gewesten te vertrekken en hun vermogen aan de Club na te laten.

Den middag van dien dag werden de beide nieuwe leden, Baron Duffstone en Burggraaf Fitzbrooke plechtig in kennis gesteld van het ceremonieel, en den weg dien zij zouden moeten volgen, teneinde de zittingzaal te bereiken.

Men vertrouwde blijkbaar de twee sombere, in zichzelf gekeerde heeren volkomen.

Nog zelden had de Club der Zelfmoordenaars zich kunnen beroemen op het bezit van een tweetal leden, die zoozeer als zij voorbestemd schenen te zijn om spoedig den zwarten kogel te trekken!

Zij spraken zoo goed als niet, zij lazen het liefst allerlei gruwelverhalen. Zij gingen nooit uit, en als zij spraken, dan was het over allerlei uitheemsche manieren om een einde aan zijn leven te maken.

Burggraaf Fitzbrooke sprak zelfs met een soort van geestdrift over de harakiri en hij scheen zelfs zoo goed op de hoogte te zijn van deze Japansche soort zelfmoord, dat de overige leden vol belangstelling uitzagen naar de gelegenheid, den levensmoeden Burggraaf zelf eens aan het werk te zien!

Het was omstreeks twaalf uur in den nacht, toen Raffles en Charly, deugdelijk vermomd, de vestibule van het Clubgebouw betraden, en den hen aangewezen weg volgden, die hen langs de trap, de smalle gang, de beide kamers met hun eigenaardige bewakers naar de zaal voerde, waar zoo aanstonds de sombere plechtigheid zou plaats vinden.

De beide mannen traden dus, onkenbaar voor de anderen, in hun witte domino de zaal binnen, en zoch-

ten zich een plaats uit, niet ver van het podium met de zonderlinge bestuurtafel.

Raffles en Charly hadden reeds veel beleefd, maar toch kwamen zij onwillekeurig onder den indruk van de dreigende stilte die hier heerschte, de zwarte doodskleur die hen overal omringde en waarmede de witte domino's zonderling contrasteerden, maar vooral van de omstandigheid, dat hier aanstonds al weder een menschenleven geofferd zou worden.

Het bestuur was voltallig aanwezig, en zat zwijgend en roerloos om de doodkist die tot tafel diende.

Langzaam liep de zaal vol en ten slotte waren alle plaatsen bezet.

Met aandacht volgden Raffles en Charly het verloop van de plechtigheid, die niet afweek van alle vorigen.

Een voor een werden de leden volgens een nummer afgeroepen, dat zij alleen zelve wisten, een voor een betraden zij het podium, en een voor een staken zij de hand in de noodlottige vaas.

Zoo waren er reeds tachtig leden de trap van het podium op- en weder afgegaan, en nog altijd bevond de zwarte kogel zich in de vaas!

De spanning groeide ieder oogenblik, want de kans werd voor de overigen nu ieder oogenblik grooter, dat zij den noodlottigen kogel zouden trekken.

Het werd vijf-en-tachtig — het werd negentig..... en nog steeds had ieder lid een witten kogel laten zien!

Er waren op dien avond honderd-een-en-zestig leden in de zaal.

Met de regelmaat van een klok besteeg telkens een nieuw lid het kleine trapje van het podium, om de hand in de vaas te steken, er een kogel uit te halen, en dien te laten zien.

Nu hadden honderd-vijf-en-twintig leden een beurt gehad.....

Charly naast Raffles gezeten, wiens beurt reeds voorbij was, gevoelde zich aangegrepen door een onbehagelijke gewaarwording, en toch wist hij heel goed, dat het er volstrekt niets toe zou doen, of hij een witten, dan wel den zwarten kogel zou trekken!

Raffles zat onbewegelijk voor zich uit te staren, en scheen eveneens een groot belang te stellen in hetgeen er op het podium voorviel.

Nu waren er honderd-zeven-en-veertig leden de vaas gepasseerd.

Iets dergelijks was nog niet gebeurd zoolang de

Club bestond, dat wil zeggen gedurende een vijftal jaren!

Er bleven nog slechts veertien leden over, en nog altijd was de zwarte kogel in de vaas!

Daar hoorde Charly zijn nummer afroepen.

Hij stond op, met een eigenaardig leeg gevoel in zijn hoofd, en besteeg het trapje.

Hij stak zijn hand in de vaas, tastte met een onwillekeurig gebaar even op den bodem van de vaas, en greep toen den kogel.

Het was een witte!

Charly nam hem tusschen duim en wijsvinger en liet hem zien.

Het was alsof er een doffe zucht door de zaal ging.

Al weder een minder!

Voor de dertien mannen die thans nog overbleven werd de kans wel zeer groot dat zij den kogel van het noodlot zouden trekken.

Zelfs de stem van den secretaris die de nummers afriep, scheen te trillen bij iederen nieuwen uitroep!

Van de dertien leden die nog moesten kiezen, waren er zeven op het podium geweest.....

Een groote onrust begon zich van de aanwezigen meester te maken, die zich zelfs aan het bestuur scheen mede te deelen.

Daar had men reeds de koppen bijeen gestoken en fluisterend eenige woorden gewisseld.

Een dergelijk spel van Fortuna had nog niemand ooit bijgewoond, ook niet aan de Roulette van Monte Carlo, waar de meesten dezer geblaseerde mannen geweest waren.

Het streed tegen iedere logica van de kansrekening!

En toch was het maar al te waar — van de honderdeen-en-zestig leden waren er thans honderd-acht-en-vijftig de vaas gepasseerd — en nog steeds geen zwarte kogel!

Er bleven thans nog drie leden over.

Een hunner moest noodzakelijk den zwarten kogel trekken!

Het was nu weder zoo stil in de zaal geworden, dat men inderdaad een speld had kunnen hooren vallen.

Iedereen scheen den adem in te houden.

Weer werd een nummer afgeroepen.

Een der leden ging het trapje op en dompelde de hand in de vaas.

Hij trok een witten kogel.....

Slechts met moeite weerhield hij een schorren kreet van zegepraal en opluchting.

Als deze man begeerig was geweest naar sensatie,

dan had hij haar zeker dien avond meer dan voldoende kunnen genieten!

De leden zaten thans met uitgerekte halzen en met hijgende borsten toe te zien.

Zelfs al zou de Club nog duizend jaren bestaan, en al zou er iedere maand een trekking plaats hebben, dan was de kans toch zoo goed als buitengesloten dat zich iets dergelijks nogmaals zou voordoen in dien tijd.

Numero honderdzestig! klonk de stem van den secretaris.

Heel aan het einde van de zaal stond een man op, die zich meer naar het podium sleepte dan hij liep.

Zijn hoofd was gebogen en van tijd tot tijd moest hij stilstaan en zich aan een stoelleuning vastgrijpen om niet te vallen.

Eindelijk bereikte hij het doel van zijn tocht.

Sidderend en met afgewend gelaat stak hij zijn hand in de vaas van het Noodlot.

Het scheen eindeloos te duren voor hij zijne hand weder terugtrok.

Maar eindelijk kwam zijn hand weder te voorschijn.

Hij opende haar langzaam en zijn oogen schenen als met geweld naar het voorwerp in zijn handpalm te worden getrokken.

Daar lag de kogel dien hij zoeven getrokken had... Hij was wit!!

Voor het eerst sedert lange jaren klonk er iets als een juichkreet, gevolg van zoo lang opgekropte zenuwen, door deze zaal des doods.

Aanstonds stond de voorzitter op, en klopte streng met zijn hamer op den deksel van de doodkist.

Aanstonds werd het weder muisstil.

Jerubal Blackwater bleef staan en kuchte eens teneinde zijn toespraak te beginnen.

— Waarde medeleden! Mij blijft thans niets anders over, dan numero honderd-een-en-zestig, dat wil zeggen Theodore Watt, te verzoeken hier te komen en zich te hullen in het gewaad des doods!

Nauwelijks waren deze woorden gesproken, of er lieten zich gedempte kreten van protest hooren en in het midden van de zaal stond een man op, die zijn masker afrukte en de kap van zijn domino achterover schoof.

Die man was Theodore Watt.

Hij was buitengewoon bleek en zijn gelaat was met zweet overdekt, terwijl zijn oogen een waanzinnige uitdrukking hadden, als gevolg van de vreeselijke spanning waarin hij had verkeerd.

Zijn stem had een heeschen klank toen hij uitriep:

— Gij moet het mij niet ten kwade duiden, mijnheer de president, maar tegen een dergelijke handelwijze protesteer ik! Ik durf den dood onder de oogen zien, maar ik wil dat men zich aan de voorschriften houdt!

Blackwater haalde onverschillig de schouders op.

— Wat wilt gij dan eigenlijk? vroeg hij.

— Wat ik wil? Kiezen natuurlijk! riep Watt opgevonden uit.

— Wat hebt gij nog te kiezen? hernam Blackwater toornig, er is nog slechts een kogel in de vaas, en dat is natuurlijk de zwarte!

— Neem mij niet kwalijk — men kan zich vergist hebben en een kogel te veel in de vaas hebben gedaan! riep Watt uit.

— Hij heeft gelijk! lieten eenige stemmen zich hooren.

Nu werd Blackwater op zijn beurt bleek.

Hij fronste toornig de wenkbrauwen en riep uit:

— Zulk een beschuldiging is in deze zaal nog nooit vernomen! Het strijd tegen de plechtigheid van deze plaats! Ik zelf doe steeds de kogels in de vaas, en ik behoef u toch zeker niet te zeggen, dat ik daarbij de grootste zorgvuldigheid in acht neem!

Blackwater nam de vaas op en schudde haar.

— Gij kunt duidelijk hooren dat er een kogel in is! riep hij uit.

— Best mogelijk, en toch wil ik hem er zelf uithalen! Daarop heb ik recht! hernam Watt met den moeder wanhoop, en als iemand die zich aan een stroohalm vastklampt.

— Ja, ja! hij heeft gelijk! Wij moeten ons aan het reglement houden! Ieder aanwezige heeft het recht om te kiezen! riepen verschillende stemmen door elkaar.

Blackwater scheen even met de andere bestuursleden te raadplegen.

Toen hernam hij stuursch:

— Ik betreur het ten hoogste, dat er in onze Club iets dergelijks is voorgevallen, waardoor de ernst van dit oogenblik bespot is. Maar daar de heer Theodore Watt naar den regel der wet gelijk heeft, zoo verschijne hij op het podium en overtuige er zichzelf van, dat hij ons noodeloos heeft opgehouden!

Met opgeheven hoofd en recht als een kaars kwam Watt van zijn plaats en liep snel het trapje op en naar de vaas.

Hij nam er den eenigen kogel uit, die er nog in was en opende gretig zijn hand.

Toen ging er een kreet van woede en afkeuring onder de leden op:

— *De kogel was wit!*

HOOFDSTUK IX.

Een jacht op menschelijk wild.

Het is onmogelijk, de opwinding en den toorn te beschrijven, die zich van het bestuur en alle aanwezigen had meester gemaakt.

Er had een ongehoord schandaal plaats gevonden! Iets dergelijks was nog nooit voorgevallen!

Blackwater greep de vaas, schudde haar en keerde haar onderstboven.

Er kwam volstrekt niets uit dan een weinig stof! Hij zette haar weer neer en greep naar zijn hoofd.

In de zaal werden ondertusschen talrijke kreten van misnoegen vernomen.

Allen schreeuwden door elkander, en de vergaderzaal, waar over het leven van een mensch beslist werd, had helaas op dit oogenblik veel meer van een vischmarkt.

Men wierp den voorzitter allerlei beschuldigingen naar het hoofd, en van de scheldwoorden waren die van „ezel” en „suffer” nog de fatsoenlijkste.

Blackwater moest verscheidene malen op hardhandige wijze zijn hamer hanteeren, alvorens hij stilte kon verkrijgen.

Toen zeide hij met stentorstem:

— Geachte medeleden! Nog nimmer, zoolang onze Club bestaat, hebben wij iets dergelijks beleefd! Er moet hier laaghartig bedrog in het spel zijn geweest. Ik geef er u mijn woord van eer op, en ik wil het desnoods bezweren, dat ik zelf den zwarten kogel in de vaas heb gedaan, in tegenwoordigheid van alle medebestuurders! Zij zullen dit gaarne eveneens onder eede bevestigen.

— Dat willen wij, riepen de bestuurders als uit een mond. Jerubal Blackwater heeft den zwarten kogel in de vaas gedaan.

— Gij hoort het! vervolgde de voorzitter met luide stemme. Het kan dus niet anders of er heeft een schandelijk bedrog plaats gehad. Een der leden moet op een wijze, die ik nog niet kan begrijpen, den zwarten kogel dien hij trok met een witten hebben verwisseld! Ik sommeer den meeneedige, die dit deed, zich aanstonds bekend te maken!

Hij zwæeg, en scheen op antwoord te wachten.

Het bleef echter doodstil in de groote zaal.

Jerubal Blackwater maakte zich gereed zijn vraag nog wat luider te herhalen, toen er buiten de zaal eenig gerucht vernomen werd.

Het was alsof er haastige schreden weerklonken, die voor de deur stilhielden.

Het volgende oogenblik werd er op eigenaardige wijze aan de deur geklopt.

Blackwater scheen zijn medebestuurders met den blik te ondervragen.

Toen klonk buiten een stem:

— Hier zijn goede vrienden, die met belangrijke nieuws komen!

Nu scheen Blackwater niet langer te aarzelen. Hij scheen de stem te herkennen en haalde een kleinen hefboom over, die zich naast zijn zetel bevond.

Aanstonds gingen de deuren open, en nu traden er twee mannen binnen, keurig gekleed, maar beiden reeds tamelijk bejaard, en met bleeke gezichten, waarop iedere spoor van levensvreugde was uitgedelgd.

Vol verbazing zag Blackwater hen aan.

Toen fronste hij licht de zware wenkbrauwen en vroeg:

— Mag ik weten, mijne heeren, wat u op dit ongelegen oogenblik tot ons voert?

— Neem het ons niet kwalijk, president, dat wij deze plechtige bijeenkomst komen storen, waarvan wij den aard wel kennen, antwoordde een der heeren, maar wat wij u hebben mede te deelen is van groot belang.

— Wees dan zoo goed op het podium te komen, broeder Chubb, en deel het mij mede!

Een der bezoekers, de oudste, besteeg het trapje en sprak gedurende eenige oogenblikken op zachten toon met den voorzitter.

In gespannen afwachting hadden de leden weder op hun stoelen plaats genomen, en zoo groot was hun nieuwsgierigheid, dat zij bijna het zonderlinge voorval met den zwarten kogel reeds weder vergeten waren.

Nu stond Blackwater opnieuw op en weer klonk zijn stentorstem door de zaal:

— Hooggeachte medeleden! Broeder Chubb uit Hull, komt ons een zeer belangrijke mededeeling doen die ik niet geheim behoeft te houden, omdat zij ons allen betreft! Zooals wij steeds wel vermoed hebben, is John Wilkie niet dood! Hij heeft op lafhartige wijze zijn eed verbroken en hij woont thans in een klein huis in een achterbuurt te Hull, blijkbaar van zins om bij het eerste teeken van onraad, aanstonds naar Frankrijk te kunnen oversteken! Door een groot toeval wist broeder Chubb wie John Wilkie was, en tevens dat hij door het lot was aangewezen om uit dit leven te scheiden!

Een gemompel van afkeuring en woede ging door de rijen der leden.

Blackwater hernam:

— Broeder Chubb heeft zich met zijn vriend Drake, eveneens uit Hull, en ook lid van onze Club onmiddellijk hierheen opgemaakt, om ons het bericht mede te deelen! Het spreekt van zelf dat ons thans slechts een ding te doen overblijft. Wij hebben het spoor van den meinedige teruggevonden, en wij zullen hem thans niet meer uit het oog verliezen, voor hij zijn eed heeft gehouden! Wij zullen hem een korten termijn geven, ofschoon hij het niet verdiend heeft — en na afloop daarvan zullen wij zelf hem vonnissen als hij nog steeds tot het land der levenden behoort! Ik hoop dat ik op uw aller hulp kan rekenen.

— Dat kunt gij, mijnheer de voorzitter! riepen verscheidene stemmen.

— Dan verzoek ik een paar heeren hun tijd en hun vermaken te willen opofferen om ons bij te staan den veroordeelde te bewaken! hernam Blackwater op ijkouden toon.

Hij had nauwelijks uitgesproken of een der leden trad naar voren.

Het was baron Duffstone!

Hij maakte een diepe buiging voor den president en zeide op zijn gewonen kelderachtigen toon:

— Ik hoop mijnheer de president dat ge mij en mijn vriend Burggraaf Fitzbrooke de eer zult gunnen, aan deze strafexpeditie mee te doen.

Wij zijn nieuwelingen en het zou ons een behoefte zijn ons jegens de Club verdienstelijk te maken. Wij zijn beiden zeer rijk, en goede jagers! Het wild zou zich al zeer vreemd moeten wenden en keeren, voor het ons zou kunnen ontsnappen!

Blackwater scheen eenigen tijd noodig te hebben,

teneinde zijn medebestuurleden te kunnen raadplegen.

Toen wendde hij zich weder tot Baron Duffstone en sprak:

— Uw verzoek is ingewilligd, Baron. De club stelt het bijzonder op prijs, dat gij u op deze wijze in haar dienst stelt! Ook uw vriend Burggraaf Fitzbrooke kan van de partij zijn!

— Ik dank u, zeide baron Duffstone eenvoudig. Mag ik weten wat ik te doen heb?

— Dat is zeer eenvoudig, Baron! antwoordde Blackwater. Gij begeeft u met de heeren Chubb en Drake naar Hull, vergezeld door Burggraaf Fitzbrooke, en daar zorgt gij er voor, dat John Wilkie aanstonds op de hoogte wordt gebracht van hun aanwezigheid en het doel daarvan. Gij zijt met vier man, en dat zal wel voldoende zijn om zijn woning voortdurend in het oog te houden. Ik reken er natuurlijk op, dat Wilkie ons niet nogmaals ontsnapt, door een zelfde schadelijke truc als waardoor de broeders Watt en Bryan zich hebben laten beet nemen. Hebt gij hem eenmaal in het net, dan kan de rest geen bezwaar meer zijn!

Blackwater had dit laatste zonder eenige stemverheffing gezegd, en toch teekende hij met die woorden het doodvonnis van een medemensch.

— Dat is voldoende, mijnheer de Voorzitter, zeide Duffstone.

Daarop wendde hij zich tot Chubb en vroeg:

— Mijnheer zal dan wel zoo goed zijn mij op te geven, wanneer hij naar Hull vertrekt?

— Met den eersten trein, Baron, die morgen om zeven uur weder uit Londen vertrekt. Ik reken er op dat gij dan aan het Victoriastation zult zijn, gij en Burggraaf Fitzbrooke.

— Wij zullen niet mankeeren, mijnheer Chubb, en begeven ons nu aanstonds naar huis, ten einde onze koffers te pakken en nog een weinig nachtrust te genieten! Het is nu een uur.

— Tot morgen dan, Baron!

— Tot morgen!

Nu liet Blackwater nogmaals zijn hamer met een zwaren slag neervallen en zeide:

— Mijne Heeren, het was een avond vol verrassingen, en ik verzeker u, dat er een zeer streng onderzoek zal worden ingesteld naar wat hier zoeven heeft plaats gegrepen, thans echter verklaar ik de vergadering voor opgeheven.

Weer viel de hamer, en bij kleine troepjes verlieten de aanwezigen de zaal.

Raffles en Charly behoorden tot de eersten die het Clubgebouw verlieten.

De jonge man was de eerste oogenblikken te verbaasd om een woord te kunnen spreken.

Het was hem nog steeds alsof hij droomde.

Het geval met den kogel, en thans deze wonderlijke opdracht, die Raffles zoo plotseling had aangenomen.

De Groote Onbekende riep een huurauto aan, die hen tot dicht bij de villa in de Regentstreet zou brengen.

Maar nadat zij eenigen tijd hadden gereden, kon Charly het niet langer uithouden.

— Ik had er een lief ding voor over als ik wist, wat er eigenlijk met dien zwarten kogel gebeurd is! barstte hij uit.

— Ben je er inderdaad zoo nieuwsgierig naar? vroeg Raffles glimlachend, dan zal ik je niet langer in het onzekere laten — hier is hij!

En met deze woorden stak Raffles de hand in den zak, en haalde er den zwarten ivoeren kogel uit.

Charly uitte een schreeuw van verbazing!

— Dus jij...? stamelde hij.

— Ja Charly, ik! Ik heb mij deze kleine grap veroorloofd, om die slappe, bloedeloze schavuiten daar ginds eens te doen gevoelen wat werkelijke doodsangst is! Want het blijkt nu maar al te zeer, dat al die menschen, die zoogenaamd den dood zoeken, voor zijn kille greep terugdeinzen, zoodra hij slechts even met de zeis zwaait!

— Maar — hoe heb je dat in 's hemelsnaam gedaan?

vroeg Charly, die nog niet van zijn verbazing bekoemen was.

— O, dat ging zeer eenvoudig in zijn werk — het was een gemakkelijke goocheltoer — ik wist hoe de kogels er uitzagen van een mede-lid, en daarop heb ik er op mijn draaibank in de geheime werkplaats juist zoo een gemaakt!

— Maar hoe komt het dat je juist den zwarten kogel trok, en dien kon verwisselen? vroeg Charly.

— Daarbij heeft het geluk mij een beetje geholpen, mijn jongen! Ik was een der eersten die kiezen moest, de zwarte kogel lag juist bovenop, zeker omhoog gewoeld door degenen die voor mij kwamen — ik deed op goed geluk een greep, en het toeval wilde, dat ik den zwarten kogel beetkreeg!

— En als dat eens niet het geval was geweest?

— Dan was mijn grap in zooverre mislukt, dat ik snel een andere had moeten bedenken — bijvoorbeeld door de geheele vergadering met behulp van mijn trouwe revolver een weinig overhaast uit elkaar te doen stuiven! Het verheugt mij, dat het nu zoo ver niet gekomen is, want anders hadden wij het avontuur gemist, hetwelk wij thans tegemoet gaan!

— En waarin zal dat avontuur bestaan?

— In het waarschuwen van John Wilkie, die hier de rol van opgejaagd hert schijnt te vervullen en in het bestraffen van de leden dezer onzinnige club, voor zoover zij mij in handen vallen. En ik geloof dat ik dat niet beter kan doen, dan door hen te treffen in het eenige wat voor hen nog waarde schijnt te hebben — hun beurs!

HOOFDSTUK X.

Raffles zegeviert.

Zoodra de beide vrienden de villa waren binnengetreden, en een klein souper hadden gebruikt, begaven zij zich ter ruste, daar zij den volgenden morgen weder vroeg op de been moesten zijn.

Zij sliepen omstreeks vier uren, en moesten zich toen haasten om nog tijdig den trein naar Hull te halen.

Henderson, de trouwe chauffeur van Zijne Lordschap, was bijtijds gewaarschuwd, want Raffles veronderstelde dat de hulp van den trouwen bediende, diens verbazende lichaamskracht en schrandereheid, hem van grooten dienst zouden kunnen zijn.

Met de auto zou Henderson naar de Engelsche havenstad vertrekken, en Raffles kon er zeker van zijn, dat hij er even spoedig zou aankomen als de trein — en misschien nog wel eerder!

De chauffeur noteerde den naam van het hotel, waar hij zijn meester zou kunnen treffen, en vertrok daarop aanstonds met den grootsten en snelsten wagen die de garage bevatte.

Aan het station troffen de beide vrienden volgens afspraak de heeren Chubb en Drake, belast met de taak John Wilkie in het oog te houden en hem desnoods met geweld te dwingen zijn vreeselijke verplichtingen na te komen.

De vier mannen namen plaats in een eerste-klasse coupé en nauwelijks waren zij gezeten of de trein zette zich in beweging.

Daar zij de eenige passagiers in de coupé waren, konden zij rustig met elkander spreken.

Drake scheen zich te beschouwen als de aanvoerder van de expeditie, en begon op afgemeten toon, als gold het een eenvoudige handelszaak:

— Ten einde John Wilkie te dwingen, zijn woord gestand te doen, lijkt het mij het beste, dat eerst een onzer hem gaat bezoeken, en hem in der minne in overweging geeft zijn besluit te volvoeren!

— Een waar woord, broeder, zeide Chubb op zalvenden toon. Wij moeten hier eerst met zachtheid beproeven. Met overreding bereikt men veel, en John Wilkie is nog de kwaadste niet!

Charly had met verbazing toegeluisterd.

Bij zichzelf bedacht hij, dat het slechts weinig scheelde of de beide leden van de zelfmoordenaarsclub zouden Wilkie ernstig kapittelen over zijn gebrek aan tact, om hen beiden voor zulk een bagatel zulk een bezwaarlijke reis te doen maken!

— Wie zal dat aan mijnheer Wilkie gaan mededeelen? vroeg Raffles.

— Ik geloof dat ik dat als mijn taak mag beschouwen! antwoordde Drake op zwaarwichtigen toon. Ik ben een der oudste leden van de Club, ik ben speciaal bevriend met mijnheer Blackwater, en ik heb John Wilkie nooit een kwaad hart toegedragen, zoodat hij waarschijnlijk van mij het eerst goeden raad zal willen aannemen!

— Waar woont mijnheer Wilkie ergens? vroeg Raffles langs zijn neus weg.

— In een klein huis in de Nelsonstreet!

— Het nummer?

— Nummero zeventien! antwoordde Drake, zonder nadenken.

Maar dadelijk daarop nam zijn gelaat een wantrouwende uitdrukking aan.

— Waarom wenscht gij dat eigenlijk te weten, broeder Duffstone? vroeg hij.

— Om het te weten, broeder Drake! antwoordde Raffles op een toon van een orakelspreuk.

— En waarom wilt gij dat weten?

— Omdat ik anders het huis niet zou kunnen vinden!

— Een zeer waar woord! kwam Chubb voor de tweede maal op zijn zalvenden toon. Als broeder Duffstone John Wilkie moet bewaken, dan dient hij toch te weten, waar hij woont!

— Dat is zoo, bromde Drake. Maar gij moet het mij niet kwalijk nemen, broeder, zoo vervolgde hij, zich tot Raffles wendend, dat ik een weinig wantrouwend ben, want het is reeds eenmaal voorgekomen, dat men ons heeft bedrogen! En laat ons nu eens vaststellen

waar wij zullen logeeren! Weet een van de heeren een goed hotel?

— Ik ken er een dat uitstekend is! antwoordde Raffles haastig. Telkens als ik in Hull kom, stap ik af in „De Gouden Haan!” Het is een ouderwetsche inrichting, maar juist daarom acht ik haar zoo voortreffelijk! Want ik voor mij ben van oordeel, dat weliswaar de hedendaagsche hotels overvloed gemakken van allerlei aard bieden, maar dat het daarentegen hapert aan de oude gezelligheid, en de vertrouwelijke betrekkingen tusschen waard en gast!

— Een waar woord! stemde Chubb weer toe.

— Nu, laat ons dan in „De Gouden Haan” trekken, zeide Drake. Ik refereer mij aan het oordeel van broeder Duffstone! Daar kunnen wij dan ons veldtochtplan opmaken!

Er werd nu verder niet veel meer gesproken, en als er iets gezegd werd, tenminste door de heeren Chubb en Drake dan was het over vergift, radbraken, verdrinken, het beste adres voor doodkisten en andere opwekkende onderwerpen.

Tegen lunchtijd kwamen de reizigers te Hull aan, en aanstonds lieten zij zich naar het aangewezen hotel brengen, dat aan de groote kade bleek te liggen, en inderdaad zeer oud moest zijn, want het dak bestond zelfs nog uit hout, zooals in de zestiende eeuw was aangebracht.

Dicht bij den ingang stond Henderson met de armen op den rug te wachten, maar hij nam volstrekt geen notitie van Raffles en Charly en deed of hij hen niet kende.

Spoedig daarna zaten de vier heeren aan een welvoorzien disch, en Charly verbaasde er zich in stilte over dat twee mannen, die om zoo te zeggen reeds afscheid van het leven hadden genomen, zulke ontstellende hoeveelheden voedingsmiddelen tot zich konden nemen.

Daarop zouden de heeren zich wat verfrisschen en zich vervolgens onmiddellijk naar het huis van John Wilkie begeven.

Op een daartoe expresselijk medegenomen plattegrond van de stad Hull, had Drake niet zonder moeite de Nelson-street uit weten te vinden.

Zij lag aan de grens van de stad, en eveneens dicht bij de haven.

Blijkbaar was het daar een matrozenkwartier.

— Denkt gij er alleen heen te gaan? vroeg Raffles, terwijl hij zich tot Drake richtte.

— Ja broeder! Ik wil Wilkie het verkeerde van zijn handelwijze onder het oog brengen en ik ben er bijna zeker van, dat ik succes zal hebben. Ik zal hem dwingen, het testament ten voordeele van de Club te maken en vervolgens te doen wat wij allen van hem verwachten.

— En als hij weigert? vroeg Charly.

— Dan zal ik uw hulp moeten inroepen om het vonnis aan hem te voltrekken! antwoordde Drake op kouden toon. Gij kunt hier op mij blijven wachten, laat ons zeggen, totdat er twee uren verstreken zijn. Heeft Wilkie de daad dan nog niet volbracht, dan komt gij naar het huis in de Nelsonstreet, en zullen wij de wachtposten uitzetten — tot zoolang als het noodig is!

— Dat lijkt mij een voortreffelijk plan! zeide Raffles, terwijl een flauwe glimlach om zijn lippen speelde. Haast u dan wat, want anders mocht de vogel eens gevlogen zijn!

— Ik ben van zins om aanstonds te vertrekken, broeder Duffstone! zeide Drake.

Hij voegde de daad bij het woord, schoot zijn overjas aan, stak de kaart bij zich, nam op plechtige wijze afscheid van de anderen, en verliet het oude logement.

Niet zoodra had hij zijn hielen gelicht of Raffles wendde zich tot Charly — dit korte gesprek had op de gang voor hunne logeerkamers plaats gehad — en zei met een veelbeteekenenden blik in zijn oogen:

— Ik heb lust in een kleine wandeling, vriend Fitzbrooke, want dunkt gij van een beklimning van den stadhuistoren, hij is zeer hoog en wie weet is het geluk ons dienstig, en vallen wij er af om onzen nek te breken! Het is een snel en pijnloos einde!

— Een waar woord! riep Chubb haastig uit. Ik kan uw plan niet anders dan toejuichen, maar u moet u opmerkzaam op maken, dat Jerubal Blackwater van ons verwacht, dat wij eerst onze taak verrichten! Eerst het werk — dan het vermaak, bedenk dat!

— Gij hebt groot gelijk, broeder Chubb, zeide Raffles op ernstigen toon. Wij zullen onze hartstochten om te sterven dan trachten te bedwingen, en den toren niet beklimmen!

— Kan ik niet meegaan? vroeg Chubb.

— Onmogelijk, want gij moet hier de terugkomst afwachten van mijnheer Drake! antwoordde Raffles.

— Dat is ook zoo! Welnu, zorg er dan voor, dat gij tijdig terug zijt!

— Gij kunt er op rekenen!

Het volgend oogenblik waren Raffles en Charly de

trap weder afgeloopen en bevonden zij zich in de ouderwetsche hal van het hotel, overal met kostbaar oud eikenhout beschoten.

— Ziezoo! zeide Raffles handenwrijvend, ik heb een wicht tusschen de vijandelijke legers gedreven, het beginsel van alle krijgsmanswijsheid!

— Maar hoe is het nu met Wilkie? De arme man zal hevig schrikken als hij Drake zoo eensklaps voor zich ziet!

— Geen nood, Charly! Wilkie is gewaarschuwd! Ik heb zooveen gelegenheid gevonden een oogenblik weg te sluipen en Henderson op de hoogte te stellen! Hij heeft aanstonds een telegram gezonden aan Wilkie, zoo uitvoerig, dat hij volkomen gerustgesteld moet zijn!

— Maar als Drake daar nu komt?

— Dan wordt hem een hartelijke ontvangst bereid!

— Hoezoo?

— Henderson is daar reeds om hem op te vangen! Ik heb den braven kerel met eenige woorden op de hoogte gesteld, en ik verzeker je dat hij in een zeer opgewonden stemming verkeerde! Drake mag van geluk spreken, als Henderson nog genoeg leven in hem laat om zich dat naderhand te benemen!

— En wat doen wij?

— O, de rest is kinderspel! Dat zul je trouwens wel zien! Het is in een uur afgeloopen! Kom mee, daar staat juist de huurauto.

De beide mannen sprongen in de auto, nadat Raffles den chauffeur het adres aan de Nelsonstreet had opgegeven.

Binnen twintig minuten stond de auto voor het opgegeven huis stil, waarvan men zich te vergeefs afvroeg, hoe een sohatrijk man als Wilkie daar een toevlucht had kunnen vinden!

Blijkbaar was hij door zijn vrees geheel buiten zichzelf geraakt, of had hij gemeend, op deze afgelegen plek werkelijk voor ieder gevaar beveiligd te zijn.

De chauffeur kreeg bevel om te wachten, en aanstonds bestegen de twee vrienden de smalle trap die naar de woning van Wilkie voerde.

Zij werden daar ontvangen door Henderson, wiens gelaat straalde van vreugde en voldoening.

— Daar ligt het moois, mijnheer! zoo wendde hij zich tot Raffles, terwijl hij wees naar een menschelijk wezen met een bleek gelaat, een dichtgeslagen oog, een bloedenden neus, en stevig aan handen en voeten gebonden.

Raffles trad op den geknevelden Drake toe, die hem

met zijn eene nog bruikbare oog een woeden den blik toewierp, en begon kalm zijn zakken te doorzoeken.

Hij ontnam hem zijn dikke portefeuille, zijn sleutelbos, en nog eenige andere voorwerpen, en zeide toen met een diepe buiging:

— Vriendelijk bedankt uit naam van mijn armen, mijnheer Drake!

Nu pas viel hem Wilkie in het oog, die bleek en bevend in een hoek van het vertrek was blijven staan, blijkbaar niets begrijpende van wat hier zooveen was voorgevallen: het ontvangen van het telegram — de komst van dien reusachtigen chauffeur — het binnentreden van den gevreesden Drake, en ten slotte het korte gevecht dat erop gevolgd was, en dat binnen eenige seconden beslist was.

Raffles trad op hem toe, en legde hem de hand op zijn schouders.

Hij keek hem half glimlachend, half hoofdschuddend aan en zeide toen:

— Ik geloof, dat de Engelsche lucht voor u niet meer deugt, mijnheer Wilkie! Wij zullen u, als hier alles in orde is, met mijn motorboot, die hier in de haven ligt, even naar Frankrijk overbrengen, en daar kunt gij de laatste jaren van uw leven in volle rust doorbrengen, als gij u bijvoorbeeld in een stille stad in het Zuiden vestigt. Gij hebt er de middelen toe, en gij behoeft niets anders te doen, dan uw naam te veranderen. Zoodra gij dit vertrek verlaten hebt, zal men uw spoor geheel en al bijster zijn.

Wilkie greep de hand van Raffles en drukte ze, alsof hij haar wilde breken.

Toen riep hij met tranen in de oogen:

— Gij hebt thans een geheel ander uiterlijk, mijnheer, maar aan uw stem herken ik u! Gij redt mij thans voor de tweede maal het leven! Ik weet niet of ik geestkracht genoeg zou hebben gehad, om ditmaal weerstand te bieden.

— Wacht dan nog slechts een half uur, en alles zal veilig zijn! hernam Raffles.

Hij wendde zich tot Charly en zeide op zachten toon:

— Zendt aanstonds in het postkantoor hier op den hoek een dringend telegram aan Chubb en verzoek hem namens Drake, hierheen te komen.

Charly vloog weg en keerde binnen vijf minuten weder terug.

Er verstreek een half uur, en toen hield een tweede auto voor het huis stil.

Chubb stapte er uit, strompelde de trap op, opende de kamerdeur, waarachter hij de bekende stemmen hoorde en was bijna regelrecht tegen de revolver van Raffles aangelopen!

— Het is een eenigszins zonderlinge ontvangst, mijn waarde heer, zeide Raffles glimlachend, maar gij zult wel inzien, dat iedere tegenstand nutteloos is, en dat gij in mijn macht zijt!

— Een heel waar woord! zeide Chubb op sidderenden toon. Maar wilt gij mij niet zeggen wat dit beteekent?

— O ja — het beteekent dat ik uw portefeuille, uw huis- en andere sleutels en nog eenige andere kleinigheden van u zal moeten vragen!

— En als ik die niet afgeef? vroeg Chubb met een uiterste en wanhopige poging om zich te verzetten.

— Wel, dan vrees ik dat ik u de moeite zou kunnen besparen om het lidmaatschap van uw club uit te oefenen, antwoordde Raffles koud.

Een paar minuten later had Chubb het lot van Drake ondergaan.

Ook hij werd stevig geboeid en gekneveld in een ander vertrek gebracht, waarop de tusschendeur gesloten werd.

— Wonen er nog andere mensen in dit huis? vroeg Raffles aan Wilkie, die dit alles stom verwonderd had aangezien.

— Neen mijnheer, ik ben de eenige.

— Des te beter! Dan zullen wij in de eerste uren, en desverlangd in geen dagen last van hen hebben, hernam de Groote Onbekende.

— Als wij eens wat rattenkruid voor hen neerzetten, mijnheer, stelde Henderson voor. Gij hebt mij immers gezegd, dat zij tot de Zelfmoordenaarsclub behoorden, dan zouden zij den tijd aangenaam kunnen doorbrengen, en niemand had meer last van hen!

Raffles legde den chauffeur met een streng gebaar het zwijgen op.

— Zij zullen blijven leven — om spijt te kunnen hebben over wat zij nu gedaan hebben! En vooruit nu, want wij hebben onzen tijd noodig!

De drie mannen verlieten het huis, nadat Wilkie snel een klein vallies gepakt had.

Een der auto's bracht hen allen naar de kade, waar, in een afzonderlijk boothuis een fraaie motorboot lag, het eigendom van Graaf Duffstone!

Raffles nam Wilkie ter zijde en sprak:

— Ik bedenken daar dat wij beiden, mijn metgezel en ik, u niet naar Frankrijk zullen kunnen vergezellen! Wij hebben thans andere zaken te doen! Gij kunt u echter volkomen toevertrouwen aan dien reus daar-ginds. Hij heeft de kracht van een Hercules en het hart van een kind.

Binnen een paar uren kunt gij veilig in Frankrijk zijn, en het zal dan slechts van uw eigen geestkracht afhangen, of gij u weet te beveiligen voor de leden van uw club — die overigens den langsten tijd bestaan heeft, als ik er iets aan kan doen!

Nog een krachtige handdruk — en daarop begaf John Wilkie zich naar den aanlegsteiger, en daalde in de motorboot af, die Henderson reeds uit het boothuis had gehaald, na den bewaarder het legitimatiebewijs van Graaf Duffstone te hebben laten zien.

Tien minuten later was de boot onderweg naar Frankrijk...

Raffles en Charly staarden haar eenigen tijd na, zooals zij daar in snelle vaart, bestuurd door de vaste hand van Henderson de haven uitvoer, en keerden daarop terug naar de garage, waar de renwagen door Henderson op naam van Graaf Duffstone gestald was.

Binnen enkele uren hadden zij Londen weder bereikt.

De duisternis begon reeds te vallen.

Raffles en Charly dineerden op hun gemak in de villa, en daarop toog de Groote Onbekende aan het werk!

Hij nam het uiterlijk aan van Drake, wandelde kalm naar diens woning, welke hij met de medegenomen sleutels opende, begaf zich rustig naar de studeerkamer van den schatrijken aspirant-moordenaar, opende even kalm diens brandkast en ledigde 'aar tot op den laatsten penning, zonder zich maar in ' minst te overhaasten of door een der bedienden gestoord te worden.

Een uur later herhaalde hij deze belangwekkende manoeuvre in het huis van den beklagenswaardigen Chubb!

Maar nog was Raffles niet tevreden.

Een uit Hull verzonden telegram, onderteekend met de namen van de vier afgezanten, riep alle leden van de „Club der Zelfmoordenaars" in het clublokaal bijeen.

Een tweede telegram ging naar Scotland Yard en juist toen alle leden verzameld waren, drong de politie in grooten getale het Clubgebouw binnen, overweldigde de wachten, en arresteerde het geheele illustre gezelschap!

En toen pas — zeer laat in den avond — ging er

een derde en laatste telegram naar de politie te Hull, met verzoek een paar mannen naar de Nelsonstreet, numero zeventien te zenden en daar een paar heeren te bevrijden, die de gewapende macht waarschijnlijk zeer uit hun humeur en zeer hongerig zoude aantreffen. fen.

De volgende aflevering (No. 264) bevat:

HET GEHEIM VAN DE BLINDE.

